

“Ograničen um naša je stvarnost,
dok vjera u istinu otključava sva vrata
koja vode ka spoznaji”

BOG I JA 1 NA 1

MARIO ZOVKO

Mario Zovko

Bog i ja: 1 na 1

Izdavač:

Autor

Recenzenti:

Miljenko Buhač i Boris Čerkuč

Lektor:

Jasna Markić

Dizajn naslovnice:

Marin Margeta

CIP - Katalogizacija u publikaciji

Nacionalna i univerzitetska biblioteka

Bosne i Hercegovine, Sarajevo

821.163.42(497.6)-31

821.163.4(497.6)-31

ZOVKO, Mario

Bog i ja : 1 na 1 / Mario Zovko. - Mostar : autor, 2017. - 136 str. ; 25 cm

ISBN 978-9926-442-35-4

COBISS.BH-ID 24145926

Mario Zovko

BOG I JA: 1 NA 1

Mostar, 2017.

Predgovor

Iskustvo čine: koračani, pretrčani i propuzani kilometri na beskonačnim životnim stazama. Možda se moje noge još nisu toliko umorile, niti su me silne godine pritisnule, ali život me sebično natjerao da odrastam brže nego što je predviđeno u nekom zamišljenom vremenskom periodu. Nisam mudrac, niti govornik koji osvaja radoznale mase ljudi, govoreći im ono što žele čuti. Samo sam jedna obična staklena boca, na kojoj se sakupljala prašina u zabačenom i prašnjavom podrumu. Punjena pjenom koja se konstantno množi, zatvorena sa čepom veličine kažiprsta. Ostala su samo dva izlaza: da staklena boca pukne od pritiska unutarnje mase, a možda i od vanjskih utjecaja i promjena, ili da je odlučim odčepiti i pustiti glas. Odlučio sam se za ovu drugu opciju, možda čak i pogubniju za mene. Ali jače je od mene, želim pustiti glas, želim reći svoju verziju priče. Svjestan da ću se zavaditi sa neistomišljenicima kojih vjerovatno ima jako mnogo. Svjestan da prkosim vremenu u kojem živim, ali isto tako svjestan da sam muškarac koji umije da pokaže svoju petlju, bez straha i stida.

Mnogi će me prozivati, gledati s visoka ili možda omaložavati. Drugi će me pitati: „Odakle tebi to pravo?“ Istina, nitko nema pravo stavljati se u bilo kojem kontekstu u ulogu Svevišnjeg Boga, te govoriti u Njegovo ime. Nemam ni ja, ali imam pravo na svoje mišljenje, kao i svi mi zar ne? Zato strogo naglašavam, da ovaj kratki roman sadržava isključivo moje mišljenje kao autora i slobodnog umjetnika. Moju viziju Svevišnjeg Boga, viziju današnjice i viziju budućeg vremena. Svevišnji je moja najveća želja kao sugovornik za dijalog i pitam se postoji li uopće osoba koja ne bi htjela porazgovarati s Njim? Pa makar samo doznali istinu o Njegovoj postojanosti. Osim što ovaj roman prožimaju ona česta vječna pitanja, odgovori su plod moga dugogodišnjeg promišljanja u kombinaciji sa znanstveno dokazanim tvrdnjama i činjenicama.

Reći ću još samo koji je moj cilj. Što u stvari želim postići s ovom knjigom? Želim u vama čitateljima probuditi svijest, otvoriti oči i kroz određene natuknice pokazati kako, i na koji sam način osobno uspio otvoriti svoje isprljano srce i dušu. Pišući posljednje rečenice knjige doista sam pustio suzu jer mi je bilo žao što se odvajam od Boga, makar

Bog i ja: 1 na 1

na ovaj način kojim sam intimno komunicirao s Ocem kroz godinu i pol dana. Ako nakon čitanja, barem jednu osobu uspijem potaknuti na razmišljanje, moja misija je uspješna.

Mario Zovko

Posveta

U teškim godinama ratnoga kaosa koji je bjesnio napolju, te kasnije teškom periodu koji je pokazao svu okrutnost, zlo i težinu života, jedna osoba bila je moj istinski duhovni vođa. Pokazivala mi je ispravan put, istinitost Božijega djelovanja i važnost vjere kao najjačeg oružja u borbi protiv zla. Prijatelj u dobru i zlu bila je i još uvijek jeste moja majka. Upravno njoj posvećujem ovu knjigu. U znak zahvalnosti što me držala budnim, da me zatvorene oči ne bi odvele u tamne prostorije privlačne arome, koje nemaju ni prozora, kamoli izlaza.

Draga Majko hvala ti,

Tvoj sin, Mario

Uvod

Život. Danas lebdiš među oblacima, a sutra nas može, ne samo srušiti na tlo, nego i ukopati u zemlju. Tako duboko, da se kao crvi moramo migoljiti, provlačiti kroz tvrdo kamenje, pijesak i blato, da bismo se ponovno popeli na površinu, umorni i mokri.

Svi smo mi vlasnici svojih života, čuvamo tajni ključ koji otključava bravu našega srca. Taj isti ključ možemo kopirati samo onima kojima najviše vjerujemo, jer ako ga prečesto budemo umnožavali i dijelili, izlizat će se.

Često se pitam, što je smisao života? Koja je svrha mog postojanja? Kakav je moj zadatak? Čime sam zaslužio baš ja da budem na ovom svijetu?

Krenem dublje razmišljati i sam sebi postavljati teška pitanja, za koja moj razum nema odgovore. Svjestan sam i toga, da bi svako pitanje trebalo imati svoj odgovor.

Možda su zapisani u tamnim dubinama oceanskih voda, nošeni jakim nebeskim strujama ili skriveni ispod teških, nesalomljivih stijena. Do tih odgovora mogu doći jedino ako zaronim duboko i odvažno u tajanstveno oceansko carstvo.

Istodobno mi se u glavi javlja pitanje – može li ljudska ograničenost i fizionomija moga tijela dopustiti takav zaron u duboke oceanske brazde?

Možda bi me ubio pritisak, već nakon nekoliko stotina metara dubine, nedostatak daha ili neka morska neman neutažive gladi. Nisam ni ptica, da se mogu vinuti toliko visoko, kako bih zaplovio zajedno sa nebeskim vjetrovima. Da imam krila kao sokol, to lijepo i graciozno biće, sledio bih se ili ostao bez zraka na tim visinama.

Možda se tajna krije u veličini i tvrdoći najprkosnijih stijena. Nemam snagu i moć da ih razbijem, umor bi savladao moje tijelo pri samom pokušaju. Jedan životni vijek, kopanje po cio dan i noć, bilo bi mi malo da dođem do jezgre u kojoj se kriju odgovori. Istina i odgonetka krije se na mjestima koja ja ne mogu dokučiti koliko god znoja prolio i života ostavio.

Pitam se što je istina i je li mi uopće potrebna? Zašto ne živim život kao mnoštvo ljudi oko mene, bez velikih iščekivanja, traženja i nadanja. Živeći tako iz dana u dan, čekajući svoj posljednji izdisaj, trenutak kada ću zauvijek zaspati. Uzalud sve, ja nemam mira, tražim i dalje odgovore na mnoga ključna životna pitanja. Svjestan, da kao jedinka ne mogu promijeniti svijet, niti na njega mnogo utjecati. Ali ostajem radoznao i gladan životnih spoznaja.

Pitam se, postoji li jednostavniji način da dođem do istine? Zaključujem - samo je Jedan u univerzumu koji zna odgovore na sva pitanja. Ali kako doći do Njega, na koji način Mu se obratiti i zaslužiti da me sasluša? Cijeli svoj život razmišljam, i što više vremena prolazi ne postajem nimalo mudriji. Naprotiv, osjećam da sve manje znam. Što više čitam i istražujem, počinjem prihvaćati vlastite ograničenosti. Znanost i medicina tumače teoriju prema kojoj stanice prosječnog ljudskog mozga mogu pohraniti sadržaj od preko četiri i pol milijarde knjiga. To je za naš pojam iznimno mnogo, i previše. Treba li mi uopće toliko informacija?

Kako prolazi vrijeme, stičem nova iskustva i sve me više boli nepravda. Stvara mi pritisak i čini me anksioznim. Obuhvataju me strahovi od kojih jedan dominira nad svim drugima. A to je strah od smrti, ili možda strah od života.

Moj život u prošlosti nije bio nimalo lagodan. Preživio sam težak i okrutan rat, osjetio svaku strahotu koja je nanesena mojoj zemlji. Čuo

svaki urlik bola, patnje i jecaja, ranjenih i poginulih nevinih ljudi, vapaj njihovih duša koje bolno napuštaju svoja tijela. Osjetio svaki ispaljeni metak, granatu, raketu, koje okrutno uništavaju ljepote moga grada, brišući sa lica zemlje sve ono lijepo što je krasilo moj nekadašnji raj. Konstantna prisutnost mirisa baruta u zraku, u mene je unosila osjećaj teškog nemira kojemu jednostavno nije bilo kraja. Bio sam dijete, ali prisutan. Svjestan i uplašen, tresao sam se od muke i straha, čekajući svoga oca da se vrati s ratišta u jednom komadu. Nedostajala mi je njegova sigurnost, miris njegove odore i znoja kojega je prolijevao zbog nas. Majka me tješila svojim umirujućim tonom, bila je prisutna u svakom mom dahu. Obgrljen ljubavlju svojih roditelja, postao sam imun na pakao koji se događao izvan naša četiri zida. Moje nosnice su prihvatile barut kao čisti planinski zrak. Crvena tekućina koja simbolizira život, mjesto joj je isključivo u srcu i venama ljudskoga tijela. Nije joj mjesto na vrelom ljetnom asfaltu. Nije joj mjesto da teče ni koritom rijeke koja prolazi kroz moje dvorište, umjesto čiste i prozirne vode.

Kroz te proklete godine koje nikome dobro nisu donijele, naučio sam što znači glad, patnja i bol. Mnogo puta sam se obraćao Stvoritelju, tražio mir i blagostanje u svojoj obitelji i zahvaljivao Mu što nas je sačuvao kao obitelj. Uz to što imam starijeg brata, jedino dobro koje je stiglo tih ratnih dana, bilo je rođenje moje sestre, malenoga anđela koji je sišao s Neba da nam dadne utjehu i nadu u novi život, te snagu za njegov nastavak.

Odrastao sam, postao radoznao kao maleno dvogodišnje dijete. Jedina je razlika u tome što je to dijete nevino i bezgrešno, a ja kriv i grješan. Ono što nam je bilo zajedničko, bezbrojna su pitanja, samo različite naravi. Dijete upoznaje svijet, zanima se za predmete koje dodirne svojim ručicama, pita za riječi koje ne može izgovoriti, niti ih

prelomiti preko svog malenog jezika. A ja, odrastao, zreo, napunjen do vrha kao silos žita, koji se godinama punio i na kraju se prelijeva zrnima, čekajući da ta zrna konačno nađu put ka mlinu i da se od njih napravi pecivo. Silos je moj um, zrna žita moja su pitanja, a pecivo konačni odgovori.

Gladan sam, želim kruha! Želim napuniti prazninu svoje duše. Vapim za odgovorima, očajan sam i uporan. Vraćam se na činjenicu, jedino On ima odgovore na sva pitanja, svemogući Gospodin Bog. Moje srce ga svakodnevno priziva. A najčešća dva pitanja koja Mu postavljam su: „Gdje si?“ i „Zašto?“. Prema Gospodinu Bogu osjećam veliko strahopoštovanje, znam da je prisutan, da postoji, i da je tu. Tko sam ja? Zašto tražim odgovore na vječna pitanja koja čovječanstvo postavlja od svog postanka i ne dobiva ispravne odgovore. Ali Bog nas je stvorio, On je naš Otac i zaslužujemo znati neke stvari, ako ništa drugo bar odgovore koje naš ograničeni um može razumjeti i podnijeti.

Želim znati zašto sam izgubio nekoliko prijatelja koji su umrli jako mladi? Bili su tako dobri, nevini, na ranu bih ih previo. Ali zašto su baš oni morali prerano napustiti ovaj svijet? Zanima me također, koja je religija ispravna? Zašto su ljudi podijeljeni i zašto se mrze? Zašto na svijetu ne postoji samo jedan jezik radi lakšeg sporazumijevanja? Volio bih znati odgovor na još nekoliko velikih pitanja o kojima čovječanstvo od postanka raspravlja, religije i znanost sukobljavaju, a to je: „Kako je stvarno nastao ovaj svijet?“.

Jesmo li sami u svemiru? Imaju li samo vjernici priliku da ugledaju vječnu Svjetlost, a što je s ateistima, agnosticima i onima koji ne prakticiraju vjeru? Homoseksualnost? Pedofilija?

Zaista mnogo pitanja želim postaviti Gospodinu Bogu očekujući logična objašnjenja. Kada bi ljudi znali odgovor na ova pitanja, možda bi

Bog i ja: 1 na 1

promijenili mišljenje i odnos prema Bogu. Možda bi se napravio red gdje bi stajali neki novi ljudi, kojima je bilo potrebno da saznaju istinu o Božjim djelovanjima i odgovorima na neka pitanja da bi povjerovali u Oca. Ljudima trebaju dokazi, činjenice, logična objašnjenja, jer to smo mi, ipak obični mali ljudi, puni mana, siromašni znanjem.

„Svi smo mi vlasnici svojih života, čuvamo tajni ključ koji otključava bravu našega srca. Taj isti ključ možemo kopirati samo onima kojima najviše vjerujemo, jer ako ga prečesto budemo umnožavali i dijelili, izlizat će se.“

Oči u oči

Zima je. Godišnje doba koju krase neka posebna čarolija. Doba, kada mnogo vremena provodim sa svojim najbližima. Bijeli planinski vrhovi koji okružuju moj grad reflektiraju svjetlost zubatog sunca, krijući u sebi neku tajnovitost, stvarajući neku vrstu moći i beskrajnog strahopoštovanja. Od malena sam smatrao da su ti moćni i prkosni vrhovi čisto umjetničko djelo velikog Stvoritelja. Kao da je uzeo kist u ruke i crtao svaki kamen, bor i cvijet. Vjetar sa sjevera zamišljao sam kao Božji dah koji isušuje boje zamišljenih tempera. Moja beskrajna zaljubljenost u tu Božju umjetnost često me znala odvesti da se uspinjem po vrhovima planina, koje tako čvrsto i iskreno s ljubavlju grle i čuvaju moj grad. Kada sam na samom vrhu, osjećam da na svom smrznutom dlanu držim cijeli svijet. Takav pogled, daleko od nemira, prometnog kolapsa, nestrpljivosti i negativnosti. Daleko od ljudske zlobe, zavisti i agresivnosti. Udahnem čist zrak i osjetim kako mi se tijelo čisti od bolesti, a duša od grijeha. Možda sam upravo tada bliže Bogu, makar se tako osjećam. Jer nerijetko kada se molim i pokušavam s Njim uspostaviti dijalog, gledam prema gore. Zamišljam da je negdje u visinama, pa mi logika nalaže da sam Mu bliže, ili možda da me bolje čuje.

Po prirodi sam nepopravljivi sanjar. Ali onaj tip sanjara koji svoje snove uporno pokušava ostvariti. Postoji više vrsta snova, oni na javi koji mi se čine realističnijim, i oni koje naš mozak projicira dok smo u fazi spavanja. Mnogo ljudi pokušava dokučiti značenje istih i po tome postoje različite verzije za različite projekcije. Ali osobno smatram da je tumačenje snova obično praznovjerje, i nekako sam bliži teoriji da

sanjamo osobe koje volimo, a pogotovo stvari kojih se bojimo. Često budu toliko stvarni, da se nakon teškog sna probudimo uplakani, tužni i uznemireni. Nekada sanjamo da lebdimo poljanama slobode i spokoja, pa se probudimo veseli, nasmijani i raspoloženi.

Te zime, jedne hladne i kišne noći, doživio sam san koji jednostavno moram podijeliti s vama. Zarobile su me misli, teške poput olova. Pokrio sam se toplom dekom preko glave i osjećao nepopravljivu zabrinutost, ne samo za sebe i svoju obitelj, nego općenito za ovaj okrutni svijet. Po svakodnevnom običaju, prije spavanja, obratio sam se Gospodinu da Mu zahvalim na još jednom danu i zamolio Ga da i dalje čuva moje najbliže i da nas blagoslovi zdravljem, srećom i duševnim mirom. Već godinama kada Mu se obraćam, zamišljam da smo nas dvojica zajedno na *sigurnom mjestu* koje cijeli svoj život zamišljam kao Očevo i moje. U trenutku mog obraćanja, trznuo sam se, bio sam već zaspao, srce mi je tuklo ubrzanim ritmom, preznojio sam se i osjećao neku neprirodnu nervozu u želucu. Bio san ili ne, osjećao sam da je to što se događa u tom momentu tako stvarno, da se ništa stvarnije nije dogodilo u mojoj svijesti, mom životu.

Zatekao sam se na rubu provalije koja nema dna. Kao da je progutala svu zemlju ispod mene. Svu stvarnost za koju mislim da postoji. Promatrao sam tu rupu, prvi put u životu osjetio strah od visine. Uхватила me panika i tražio sam izlaz, tražio sam spas. Svjestan svoga grešnog bića i nečiste duše, bojao sam se da me taj bezdan povuče za sobom, kao što je progutao zemlju ispod mojih umornih nogu. Djelovao sam kao i svaki put kada me uhvati strah i panika, zamislio *sigurno mjesto* gdje sam molio za oprost svojih nedjela, svjestan da nemam izlaza. Iznad mene se nalazio neugledan krš, masiv stijena koje je bilo teško

gledati, a ne kročiti preko njih, promrzao i bos. Imao sam samo dva izbora: skočiti u provaliju i riješiti se svih problema, što bi bilo tako jednostavno, ili pak pokušati svladati surovi krš, koji bi bio izazov najiskusnijem planinaru sa svom svojom opremom. A ja bos i oskudno odjeven, led mi ušao u kosti što mi nimalo ne pomaže. Gledam dolje, kao da mi se bezdan ruga u lice i poziva da mu se pridružim. Izaziva me i kao da mi govori da nemam hrabrosti da skočim. Eh, kako bi to samo bilo jednostavno, vinuti se kao kondor iznad Andskih visoravni, uživati u padu misleći da letim i na kraju, tko zna gdje završiti. Možda u nekom boljem svijetu, možda me baš tamo Otac čeka, pitam se? Pogledam prema stjenjaku i sam sebi u bradu zborim:

- Ja ovo ne mogu, ovo je previše za mene.

Onda razmislim i sjetim se onoga čemu sam bio učen cijeli svoj život, ako se u životu predaš i pustiš, ništa nećeš riješiti. Možeš samo potonuti u ponor vlastite tjeskobe i nemira. A do uspjeha i sreće je trnovit i težak put. Pogledam opet u bezdan ispod svojih nogu i shvatim da je to taj ponor. Dolje me ne čeka ništa dobro, osim tjeskobe, nemira i možda smrti. Pogledam prema gore i vidim taj teški put, pun šiljastog stijenja i kamenja. Odlučih se pokrenuti, probati, pa makar pao i srušio se od umora, te završio u bezdanu. Bit ću uporan, slomit ću svaku iglicu koja mi probada promrzla stopala, udarit ću u stijenu da je razbijem pa makar to morao učiniti svojim već oznojnim čelom. Imam osjećaj da se penjem satima, danima i da usponu jednostavno nema kraja. U jednom momentu, ispod moga tijela nestao je bezdan, kao da sam prošao prvu, zamišljenu barijeru. Osjećao sam se malo sigurnijim jer se umjesto bezdana našao oblak koji je nalikovao velikom pernatom jastuku. U slučaju pada, možda bi me taj oblak spasio. Razum još nisam izgubio pa razmišljam kamo dalje i ako se zaustavim na tom oblaku. Moja radoznalost ipak će proći

ako i dalje nastavim ovaj teški uspon. Radoznao sam ali jako, jako umoran. Noge krvave i modre kao nebo prije ljetne oluje. Možda će se upornost ipak isplatiti, možda nađem svoj mir negdje gore na vrhu ovog teškog i krvavog uspona. Ako nađem odgovore na sva svoja pitanja, možda ću konačno uspjeti promijeniti samoga sebe.

Od silnog krša i oštih stijena uspio sam pronaći jedan kamen na koji mogu sjesti, obrisati znoj s čela i zamotati ubodne rane na nogama. Razderao sam cijelu potkošulju kako bih od nje napravio zavoj kojim ću zaustaviti krvarenje stopala. Jako sam umoran, tresem se, više nisam siguran je li to od zime ili neke groznice. Dah mi je bio kraći nego ikada. Je li to od umora, iscrpljenosti ili možda nadmorske visine. Mada nisam uopće znao gdje sam, ali svjestan i dalje da svoj put moram nastaviti, vjerujući da se nisam bez raloga našao tu gdje jesam. Pogledam prema gore onako ljutito, pitajući se ima li ovoj mucu kraja? Nastavio sam dalje, u nekom polusnu. Ugledam rub koji se proteže nekoliko desetina metara paralelno s nebeskim svodom.

„Možda je to vrh, dolazak na cilj, možda sam uspio?“ Pitam se.

Gladan sam, a u zraku osim svježine osjetim dim izgorjenog drva. Pitam se je li to halucinacija ili stvarno negdje nešto gori? I zaista, nakon što sam desnu nogu prebacio preko ruba oštre i hladne stijene, nekako sam izvukao zadnji atom svoje snage da prebacim i svoje tijelo. Već je skoro iščeznula svjetlost dana i uskoro više neću vidjeti ni metar ispred sebe. Legao sam gledajući u nebo, dišući ubrzano, promrzao, krvav, prljav i umoran. Osjetim težinu u nogama kao da se cijeli svijet o njih objesio. Promatram kako povjetarac lagano svira, kao da rukama crta sitne bisere smrznute vlage u zraku. Miris dima sve je više bio prisutan u zraku. Oči su mi bile pune suza, a vid zamućen od silne muke koju sam proživio penjući se uz oštre i nemilosrdne stijene. Okrenem glavu udesno.

Ugledam kroz maglu vlastitih očiju kako se nešto sivkasto plave boje pokreće prema nebu. Protrljam oči i vidim da je to taj dim koji je registriralo moje osjetilo mirisa. Gledam, bez obzira što su mi već sva osjetila bila na donjoj granici, granici posljednjeg izdisaja. Svjetlost dana sasvim je iščeznula, a ja, kao da sam zadrijemao na tren, trznem se, glava i dalje okrenuta na desno. Primjetim i neku narančastu svjetlost koja se prosipala ispod dimnjaka koji i dalje uporno puši dim, meni privlačne arome. Trznem se i naglo dočekam na koljena. Nisam mogao da vjerujem što moje oči vide. Pitam se i dalje: „Je li ovo halucinacija?“

Gledam i dalje nepomično, kao predator kada se smrzne i vreba svoj plijen. Ispred mene se nalazila neugledna mala kućica, starinski izrađena od grubog kamena, s drvenim vratima i jednim prozorom koji i dalje treperi užarenim narančastim nijansama boja. Odmah sam krenuo prema kućici, želim što prije ući u nju i zgrijati se. Požurio sam, ali imam osjećaj kako mi treba vječnost da dođem do vrata. Naslonio sam se na vrata cijelim svojim tijelom. Potegao za ručku i konačno ušao u taj iznimno topao prostor.

Razum sam skoro izgubio, mislio sam samo o tome kako spasiti vlastiti život. Tek mi nakon par minuta sinu neka logika, pa ako gori vatra i ako je ovako toplo ovdje, onda zasigurno netko ovdje i ima. Okrećem glavu, promatram prostoriju i nešto razmišljam, kao da mi je ova prostorija od nekud poznata. Umor me toliko savladao, krvi sam dosta izgubio i znoja je mnogo poteklo, više ne znam šta je istina, a šta laž. Nisam sposoban razlučiti ništa. Je li ovo još jedna projekcija moga mozga ili je ipak nešto što se događa u ovom momentu? Približio sam se ognjištu da se zgrijem, vid mi se sasvim razbistrio. Gledam i nekoliko upaljenih svijeća, raspoređene na više mjesta u prostoriji. Stvarale su zaista posebnu sliku igre svjetlosti s unutarnjim drvenim okruženjem.

Plesale su u ritmu vatre koja je gorila na ognjištu. U tom trenutku, osjetio sam neku prisutnost, kao da mi topli vjetar prelazi preko raščupane kose. U pozadini čujem klapanje. Iza drvenog zida čujem zvuk laganih dodira nečijih ruku u metalnu posudu. Netko je tu, definitivno nisam sam. Zvuk otvaranja škripavih drvenih vrata zasvirao je prostorijom. Svijeće su opet zaplesale u istom ritmu dirigirane blagim propuhom od odškrinutih vrata. Pogled mi je usmjeren prema vatri. Skamenio sam se od nekog neobičnog straha. Nisam se usudio okrenuti glavu, osjetivši da netko s moje lijeve strane stoji nepomično. Strah se u trenutku pretvorio u mir i spokoj, ali i dalje sam skamenjen i trnci prolaze kroz moje tijelo. Ako ste ikada osjetili u životu tu neku neobičnu pomalo jezivu prisutnost, onda znate o čemu govorim. A onda je u prostoriji zazvonio topal i privlačan glas, kao najljepša simfonija:

- Dijete moje, jesu li te kao malenog učili da trebaš pokucati na vrata kada ulaziš u nečiju kuću?

Trznem se i okrenem prema Njemu. Taj prizor ne mogu riječima opisati. U mom srcu je zavladao osjećaj beskrajnog mira i spokoja koje mi je ulijevao Njegov lik, zvonka simfonija u Njegovom glasu i ljubav koju sam osjetio u širini Njegovog osmijeha. S obzirom da mi se razum vratio nakon silnih muka i patnji penjući se uz opasan, hladan i oštar krš, emocije su mi se počele miješati. Sam sebe ubjeđujem da to nije istina. To je On! To je Gospodin kojega cijeli život zamišljam ispred sebe kada Mu se obraćam. To je taj glas koji sam mnogo puta čuo u prirodi kroz melodije ptičjeg pjeva. Suze su krenule teći, čistile su moje uprljano lice. I dalje nepomičan, kao da sam u nekoj ekstazi. Neznam što izgovoriti, svjestan da se baš u ovom trenutku događa ono što sam cijeli svoj život zamišljao. Otac i ja, u prostoriji koja mi je oduvijek predstavljala *sigurno mjesto*. Pokušavam nešto izustiti, ali me govor ne sluša. Počeo mi je

prilaziti laganim hodom, u jednoj ruci držeći metalni lavor s vodom koja isparava, a u drugoj suhi vuneni prekrivač i nekoliko odjevnih predmeta.

- Sine čekao sam te. Dobro mi došao. Presvuci se u ovu suhu odjeću i pregrni dekom da se zgriješ.

Zazvonio je taj glas, glas koji liječi, tako nježan, a ujedno i snažan, ulijevajući u mene neku ogromnu sigurnost, a s druge strane i strahopoštovanje. Nije skidao blagi i zagonetni osmijeh s lica. Ja sam imao osjećaj kao da me neka voljena osoba nije vidjela godinama, te me sada ovako s ljubavlju dočekuje i iskreno se raduje mom dolasku. U tom trenu ustao sam tako naglo da mi se zavrtjelo u glavi. Poželio sam da Mu padnem pod noge, da mu se poklonim i izljubim ruke u znak zahvalnosti što mi se odazvao i pozvao u svoj dom. I dalje nisam mogao vjerovati da se ovo događa. Gledajući u Njegove duboke i bistre oči, shvatio sam da mi čita misli i osjeća moju nevjericu. U naumu da se bacim pod Njegove noge, uhvatio me i podigao, te zagrlio tako čvrsto da sam u tom trenu osjetio svu ljubav svijeta. *Sigurnost* tog trenutka bila je veličine kapljice kiše, a ja sam osjećao more ispunjeno tim kapljicama. Neopisivo nešto, tako jako i tako stvarno. Kad sam izašao iz Njegovog zagrljaja, pogledom sam se zahvaljivao. On je shvaćao moje neverbalno obraćanje. Oblačim suhu odjeću koju mi je dao i pokrивam se vunenom dekom preko leđa, ne skrećući pogled s Oca koji se i dalje tako toplo smijao. Posjeo me uz vatru, na malu drvenu stolicu bez naslona i privukao lavor s vrućom vodom. Izvukao je gazu iz lavora i krenuo prema mojim ranama na tijelu. U tom trenutku sam reagirao, prvi put progovorivši pred Njim:

- Oče, nisam dostojan da prljaš ruke o moje rane.

Otac će na to:

- Oho, pa ti znaš i pričati.

Tako se slatko nasmijao, te nastavio:

Bog i ja: 1 na 1

- Dragi, ti si moje dijete, kao i svako drugo biće koje sam stvorio. Tko me zaziva ja ga čujem. Onaj koga boli, ja ga liječim. Ruke svoje ne mogu isprljati o tebe, niti o bilo koga drugoga. To mogu samo grešna bića kao što si ti.

Prešavši toplom i vlažnom gazom preko mojih rana, bol jednostavno nestade, a na mjestu rana osjetio sam toplinu. Koža mi je zarasla, kao da tih krvavih rana nikada nije ni bilo na njoj. Bio sam odmoran, budan i siguran u sebe više nego ikada u životu. Čovjek sam, grješnik, sumnjičav. U nekoj pozitivnoj nevjerici gledao sam što mi je Otac uradio od rana. Jednostavno su nestale. Ali to je On, misteriozan i svemoguć, Otac, Bog. Umio sam lice od suza, još jednom protljao oči i pogledao Ga. U meni je kolalo stotine pitanja koje Mu želim postaviti. Otac je nestrpljivo čekao da Mu se ponovno obratim. Onako nekim dječaćkim tonom, nestrpljiv i radoznao upitam:

- Evo, uspio sam Te fizički dodirnuti, jesi li Ti baš ovako stvaran? Očima gledam i vidim Te, rukama sam Te dodirnuo i zagrlio kao maleno dijete.

Otac mi uzvraća jako uvjerljivim i odriješitim tonom:

- Stvaran sam da ništa stvarnije nisi mogao vidjeti niti osjetiti. Istinu o meni duboko kriješ u svome srcu. Otvorio si ga i konačno si našao put prema meni. Osjetio si težinu svoga puta. Prolio si mnogo krvi i znoja ne znajući da te čekam. Ali da nisi pokušao, da se nisi borio, da si odustao od svoje jake želje, ne bi ni uspio. Promatrao sam te kako gledaš u bezdan, kao što pratim svakoga čovjeka. Većina se na moju istinsku žalost i bol sruši u tu provaliju bez dna. Izdaju svoju dušu zbog neutažive gladi, a glad se samo povećava. Dok s druge strane, netko se bori i odupre blještavilu zla koje vas doziva i čeka raširenih ruku. Pružio sam ti priliku koju

svima pružam. Nadao se i vjerovao tebi kao što vjerujem svima, kako ćete se ipak pomiriti sa mnom, kako ćete konačno otvoriti svoje srce i odškrinuti teška vrata svoga razuma.

Slušam Ga kako mi nježno govori, kao da šapuće, ali glasom punim tuge, kao da Mu je žao što smo ga uvrijedili. Upitah ga:

- Oče, zašto baš ja, čime sam zaslužio da se meni obratiš? Da mene, velikog grješnika ugostiš i primiš u svoj dom?

Otac će na to:

- Eh, mlado moje čedo. Kada biste vi znali koliko se puta ja vama obraćam, koliko vam šaljem znakova svoga postojanja, koliko vam poruka i ljubavi šaljem i pružam. Što je čovjek grešniji moja prisutnost mu je potrebija. Zato si ti sine moj, u ovom trenutku nasuprot mene.

A ja, svjestan svojih grijeha, propusta i nečiste duše, razmišljam o tome koliko je Otac u pravu. Prvi put u svojoj svijesti osjećam neizmjernu snagu Božije nakane da mi oprosti moja nedjela i propuste. U tom trenutku, kada sam pogledao bistrinu Njegovih očiju, osjetio sam da su mi svi grijesi oprošteni. Duša očišćena od prljavštine koja se nakupljala svih ovih godina.

Promatram Oca kako ustaje i svojim rukama uzima dvije bilje za ogrijev i nahrani vatru u ognjištu. Kako se plamen povećavao, sve jasnije sam Mu vidio lice i sjaj u Njegovim očima. Kada Ga gledam u oči, kao da vidim izvor nekog čarobnog šumskog potoka. Opušten sam i odmoran. Iscijeljen i očišćen. Tako se divno osjećam. Ushićeno i nestrpljivo, postavim Mu pitanje:

- Oče, evo gledam Te i razmišljam, izgledaš li Ti baš tako kako te moje oči vide?

Otac se slatko nasmija i reče:

- Ono što ti vidiš kada me gledaš, plod je tvoje mašte, ali nije daleko od istine. U svome srcu zamislio si moj lik tako kako sam ti se i predstavio. U vašim promišljanjima i molitvama svi me različito zamišljate. Jedna je istina, nikada nitko nije vidio moj pravi lik, jer za vaše pojmove to je teško razumjeti. Uopće nije bitan vizualni doživljaj moje prisutnosti. Želim da me gledate i doživljavate kroz svoju dušu i srce, da ste svjesni moje prisutnosti u svakom smislu. Evo, ja sam tu. Uvijek, u vašem domu, vrtu, oblacima, vjetru, gdje god se okrenete ja sam prisutan.

A ja, čovjek kao čovjek, sa svojih pet mizernih osjetila, do ovog trenutka vjerovao sam samo u ono što moje oči vide, uši čuju, prsti dodiruju, jezik kuša i nosnice mirišu. Razumio sam Očeve riječi. Nije važno možemo li Ga očima vidjeti ili prstima dotaknuti. Ne trebaju Ga naše uši čuti, nego naše otvoreno i iskreno srce, u trenucima dok je naša duša žedna i želi se napojiti. On je tu.

*"Kada ti osobe koje voliš postanu važnije od samoga sebe,
tada si siguran da si odrastao."*

Da capo

Stvaranje svemira, naše majke Zemlje, veliki prasak... Bezbroj pitanja i odgovora. Nerijetko dolazi i do sukobljavanja mišljenja i uvjerenja između znanosti i religija. Desetine su teorija, ali samo je jedna istina. Određeni znanstvenici su posvetili cijeli svoj život i karijeru u provođenju istraživanja vezanih za ovu tematiku. Koji sam ja sretnik! U ugodnom sam društvu s našim Ocem, Stvoriteljem, jedinom Osobom koja zna odgovore na sva pitanja. Njegova prisutnost mi stvara neki osjećaj sigurnosti. Uživam u Njegovoj blizini, to mi je sasvim dovoljno. Čak je i dijalog s Njim suvišan. Jednostavno zrači nekom posebnom mudrošću. Svaki Njegov pokret i riječ ulijevaju u mene veliko povjerenje. Otac me promatra. Vidim neizmjernu ljubav u njegovim očima. Osjećam da mi čita misli. Sve što mi u ovom trenutku prolazi kroz glavu, dopire do Njega i tako mi daje odgovore. Otac progovori:

- Došao si u moj dom, dijete moje. Vidiš ove zidove i kuća ti se čini jako malena. Granice u mom domu doista ne postoje, samo u vašoj svijesti. Zvao si me, dijete. Čuo sam te svaki put. Tu si preda mnom. Družimo se na način koji si uvijek zamišljao u svojoj mašti. Bez stida i bilo kakvog susprezanja, sve što te zanima pitaj i dobit ćeš odgovor.

Postao sam svjestan da me Otac pozvao s ciljem kako bi očistio moje tijelo i dušu od već skorene prljavštine, ali ujedno i da nahrani moju beskrajnu radoznalost. Isti tren zaredaše se pitanja:

- Kako je nastao ovaj svijet? Kako je nastao svemir? Je li beskonačan?

Zvučao sam kao maleno dijete koje svome ocu postavlja najjednostavnija pitanja. Odgovor na ova pitanja ima toliku snagu i značaj. Ova pitanja se u svim kulturama svijeta postavljaju i istražuju stoljećima. Otac na to reče:

- Koliko samo vremena gubite na rasprave, svađe, prepirke i nerazumijevanja. Trošite svoje dragocjene trenutke koje možete provesti u kreativnosti i duševnom zadovoljstvu. Sine moj, istina se krije u samoj materiji koju još niste uspjeli do kraja istražiti. Ne tražim da sve razumiješ što ti kažem, ali shvaćanje i prihvatanje za tvoj pojam nadnaravnih stvari zvuči nevjerojatno. Postoje prostori koje vi nazivate dimenzijama. Trenutno niste u mogućnosti istražiti druge dimenzije, ali one doista postoje bez obzira na skepticizam većinskog dijela ljudskog roda. Druga dimenzija je itekako prisutna, a nalazi se u svakom ljudskom tijelu u obliku vaše duše. Ljudska ograničenost ne može razumjeti sve to, prihvatiti činjenice, zato često postavljate pitanja za koja ne postoje znanstveno provjereni odgovori. Dijete moje, navest ću ti najjednostavniji primjer kojim ćemo dokazati ljudsku ograničenost u shvaćanju. Evo samo jedne činjenice, kojom će svaki čovjek priznati da ne može razumjeti mnoge stvari, te da će tragati za istinom. Reci mi, dijete, svoje mišljenje, je li svemir beskonačan?

Nasmija se Otac, kao da Ga ovaj razgovor zabavlja. Ja Mu uzvratim:

- Mislim da je svemir doista beskonačan, ali Oče, što se nalazi iza svih galaksija, iza vakumskog crnila i pustoši svemirskog prostiranja. Kako to shvatiti?

Otac reče:

- E, sine moj, upravo je to dokaz ljudske ograničenosti. Uporno postavljate granice na svaku misao, vjerujući da sve ima svoj kraj. Astronomija i fizika su znanosti koje imaju velik značaj za vaše razumijevanje ovodimenzijskog univerzuma. Ali vjeruj mi sine, tek ste u početnoj fazi, puno toga još trebate istražiti i naučiti. Ali u tome i leži sva ljepota i misterioznost znanosti i vaše beskrajne radoznalosti. Kada sam materijalizirao *zemlju*, ili kako vi to zovete univerzum, nastala je potpuno nova dimenzija, skup materija, za vaše pojmove ono što je opipljivo i stvarno. Ti si sine, kršćanski odgojen i učen, pa će ti biti lakše shvatiti ono što ću ti ispričati. Učen si da sam stvorio nebo i zemlju, živa bića i napose čovjeka. Većina ljudi pogrešno tumači napisano slovo, shvaćajući doslovno svaku riječ. Zatim pokušavate stvarati olakšice sami sebi kako biste na nemirnim i valovitim oceanskim površinama, običnim ribarskim mlatom uspjeli upecati ribu koja se skrila u dubini Marijanske brazde. To je nešto što nije moguće izvesti. Zato i dolazi do čestih sukoba između religija i znanosti. Sine moj, što ti misliš, o vremenu i postoji li uopće?

Ostao sam malo zatečen ovim pitanjem, jer nisam našao razumnu vezu s onim što mi je do tada pričao.

- Oče, mislim da vrijeme postoji.

Otac potom podiže svoju ruku i kažiprstom zamahnu:

- Vrijeme je pojam koji ste vi, ljudi, izmislili da biste se lakše snalazili u prostoru, a s druge strane da biste lakše razumjeli prostor-vrijeme, tkivo vaše stvarnosti. U prostoru se orijentirate isključivo po vašem poimanju vremenskih razdoblja. Ako u napisanom slovu piše da sam *zemlju* stvarao nekoliko dana, vi doslovno shvaćate riječ *dan*, kao vremenski interval okretaja

vašega okruglog i plavog doma oko svoje osi. Proces nastanka svijeta kojega danas poznajete trajao je mnogo duže. Svjetske religije, svojim proučavanjima i riječju, otkrivaju vam istinu, da sam ja materijalizirao sve ovo što danas možete vidjeti, čuti i napipati. Dok s druge strane, oni koji ne priznaju moje postojanje i ne prihvaćaju činjenicu nastanka univerzuma kojega danas poznajete, tvrde da na početku nije bilo ništa, i to ništa je odjednom eksplodiralo. Primjenjujući logiku koju koriste sa svom svojom inteligencijom, zar se ti isti ne zapitaju kako je nastalo to ništavilo, tko je uzrokovao *veliki prasak*, što je bilo prije toga i tko je stvorio materiju? Vaše barijere i granice u glavi, te stupanj inteligencije i spoznaje prave istine nisu u stanju razumjeti samu bit i istinu.

Ocu je bilo žao što ljudi nemaju povjerenja u Njega. Spustio je pogled prema svojim dlanovima te nastavio smirenim tonom:

- Dragi moj, znam da vam je teško razumjeti stvari koje ne možete svojim očima vidjeti i razumom objasniti. U tvojim radoznalim očima vidim da me pratiš, hajde slobodno pitaj.

Nasmijao se Otac, a moje usne su izustile pitanje:

- Kako smo mi Oče nastali, ljudi i ostala živa bića?

Otac će na to:

- Vratit ćemo se na dimenzije. U vašem pojmu početka postojanja živih bića, prvi ljudi koje sam stvorio doista su bili u drugoj dimenziji, koju vi zovete *raj*. Mjesto blaženstva i istinskog zajedništva vas i mene. Imali smo jedinstven odnos, vladala je ljubav i harmonija. Čovjek, nesavršeno biće, od samog početka je tražio nešto više. Njegov um i ograničena svijest počeli su umišljati da su baš oni, savršena i superiorna bića, što se nije

promijenilo do dana današnjega. Sine moj, vi ste željeli samostalnost, koju ste i dobili. Željeli ste sami brinuti o sebi, voditi ovaj svijet po svome. Ispunio sam vam želju, pustio sam vas da krenete iz početka. Iako me mnogo puta neugodno prozivate, kunete i psujete i to me istinski boli. A zašto? Vjerojatno što sam vas pustio da se sami brinete o sebi. Moja ruka pomirenja uvijek stoji ispružena. Čekam i nadam se da ćete se promijeniti prema meni, vašem ocu koji vam je dao duh, tijelo i razum.

Otac potom pogleda vatru kako treperi, a odsjaj u njegovim očima povećavao se kako je i plamen rastao. S dubokim pogledom prema ognjištu, nastavio je:

- Dragi, evo pogledaj dobro ovaj plamen. Vatra je jedan od četiri ključna elementa vaše stvarnosti, uz vodu, zrak i zemlju. Materiju vaše dimenzije uglavnom čine ova četiri elementa. Kako bi život u vašoj stvarnosti bio moguć, kako bi se uopće razvilo tkivo i živi organizam, potrebni su svi ovi elementi. Odлучili ste me napustiti, a ja sam vam dao drugu priliku, mogućnost da se razvijete i dopunite veliki evolucijski proces. Stvorio vam uvjete pod kojima se neometano možete razvijati. Žao mi je što ljudi malo više ne otvore oči i ne slušaju svoj zdravi razum. Tako bi shvatili da moje riječi zapisane starom tintom, nose poruke, objašnjenja i odgovore na pitanja koja vas zanimaju. Doslovno shvaćate riječ koju vidite očima, umjesto da iskoristite svoj um i sposobnost da naučite pravilno čitati znakove. Zbog navedenih razloga religije budu često predmet ismijavanja, posebno od ljudi koji sebe smatraju savršenstvom prirode, ne znajući da su baš oni najudaljeniji od istine. Evolucijski proces razvoja čovjeka još traje. Fizionomija tijela se neprekidno razvija kao i ljudski um.

Ušao sam duboko u misli, slušajući Oca koji mi se jasno obraća, te nastavi:

- Evo ti jedan primjer. Po vašem poimanju vremenskih razdoblja, u zadnjih stotinu dvadeset godina prosječan čovjek je narastao za čak četrnaest centimetara, dok je u istom tom razdoblju kvocijent inteligencije povišen za trideset bodova. Na taj napredak ne utječe samo evolucijski proces, nego i prehrambeni proizvodi koje konzumirate, uvjeti i okolina u kojoj živite, razvoj obrazovnog sustava, te napredak u znanstvenim područjima. Evo, sine moj, reći ću ti još jednu činjenicu vezanu za ovu našu temu.

S blagim osmijehom na licu Otac nastavi:

- Često se moje postojanje stavlja pod pitanje. A tko su ti ljudi koji me negiraju? Ti isti ljudi tako glasno i ponosno optužuju sve one koji vjeruju u mene, a po njihovom sudu to su neuki, neobrazovani, niskointeligentni i primitivni ljudi. Ako je to njihovo mjerilo, neka prvo krenu preispitati samoga sebe. Oni sebe smatraju visoko inteligentnim bićima. Eh, sada, sine moj, - Otac protrlja dlan o dlan i nastavi. - Vjernike etiketiraju kao nisko inteligentne, sebe kao visoko inteligentne, a pitaju li se što o tome svemu misle oni koji su intelektualno napredniji od njih. Geniji, oni što su svojim umom, znanstvenim radovima i djelima promijenili čovječanstvo i izgradili temelj današnjeg i budućeg vremena. E, tu već snažno udare o zid i zašute. Najveći znanstvenici i umovi koje sam utjelovio na ovome svijetu, duboko vjeruju u moje postojanje, moju ljubav i moja djela. Intelektualno su napredniji od većine ljudske rase i razumiju kompleksnost materije i tkiva. Dobro poznaju znanstvene činjenice i shvaćaju da savršenstvo univerzuma nije moglo nastati samo od sebe, kao i

savršenost anatomije i mehanizma ljudskog tijela, te tijela ostalih živih bića.

Razmišljam o onome što mi Otac govori, uživam slušajući njegov topli glas, pun mudrosti, povremeno i odrještosti. A On? Njemu je sve to tako jednostavno, u Njegovim očima kao da vidim sav taj beskraj, sve te dimenzije i sve umjetnine koje su njegove ruke oblikovale. U glavi mi se vrti još mnogo pitanja, ali jedno dominira.

- Oče, jesmo li sami? Ima li još živih bića u svemirskom beskraju?

Otac se simpatično nasmija i pogleda me preko oka, kao da je smislio neku šalu koju će izustiti. A ja sam se nasmijao, ne znam zašto, možda sam postavio glupo pitanje. Ali to pitanje čovječanstvo postavlja tisućama godina. Moja malenkost, sjedi nasuprot velikog Oca, nestrpljivo iščekivajući odgovor. Otac mi se obrati:

- Sine moj, sada sklopi oči i zamisli jedan veliki, beskrajni ocean. On je živ, neprekidno se pomjera. Pod utjecajem vjetra proizvodi velike i male valove. U njemu se stalno nešto događa, nikada ne miruje. A sada zamisli jednu kapljicu koja pripada toj ogromnoj vodenoj masi. Stavi je na svoj dlan, pa je dobro promatraj. Nakon toga baci pogled u beskraj oceanske pučine. Na dlanu držiš kapljicu punu mikroorganizama. Ta kapljica je vaš dom, a vi ste sićušni mikroorganizmi. E, sada sine moj, možeš li zamisliti cijeli taj beskrajni ocean, napunjen bezbrojnim kapljicama, da baš samo jedna od njih sadrži život u sebi?

Otac me pogleda uvjerljivim, ali i dalje nasmijanim izrazom lica, pa nastavi odriješito: - Niste sami, ali za mene ste jedinstveni!

U Njegovim riječima, nekoj neopisivoj retorici i toplim očima, vidio sam istinu. Koliko smo samo posebni i jedinstveni, ali unatoč svim našim pogreškama i manama, sebičnosti i mržnji i svemu lošem što nas

Bog i ja: 1 na 1

karakterizira, On doista i dalje ne odustaje od nas. Vjeruje u svoju djecu, više nego što mi vjerujemo Njemu.

*"Ono što je zajedničko kod nevjernika i vjernika jeste - strah.
Kod prvih dominira strah od smrti, a kod drugih strah od
života."*

Vjerodostojnost svjetskih religija

Koliko su se puta u prošlosti vodili ratovi, gubili nevini životi. Narod patio, umirao od gladi i bolesti zbog razlika u svojim uvjerenjima. Sukobljavale su se civilizacije, gradili zidovi, stvarale granice i rušili mostovi. Koja je religija ispravna, vjerodostojna? Pitanje koje se često postavlja i istražuje. Većina je uvjerena da je njegova religija s kojom je rođen, odgojen i učen, baš ona istinita. Iako su mnogi ljudi vjerski odgajani, ipak su skrenuli s toga puta, izgradivši svoja vlastita uvjerenja. To uopće ne treba osuđivati jer čovjeku ne dolikuje da ulazi u tuđi život i nameće svoje stavove. Svatko ima pravo na svoje mišljenje, svoja uvjerenja i svoj stav. Nakon što smo Otac i ja razgovarali o postanku, mnoge stvari su mi postale kristalno jasne i logične. Navikao sam se voditi logikom i razumom, a da pri tome nikada do sada nisam zaronio tako duboko u samu srž istine, koja se krije u svima nama.

Izvan stare Očeve kuće bjesnila je snježna oluja. Meni je svejedno, svakako sam trenutno sa Ocem, ničega se ne bojim. Pogledao me blago, spustio ruku na moje rame te potapšao uz nježni osmijeh:

- Hajde dijete, hodi u kuhinju, dosta je malena i lako ćeš se snaći u njoj. Kanta vode se nalazi na podu, a bukara na polici. Napuni bukaru vodom, izvadi iz vitrine osušenu kamilicu i vrati se ovamo i napravi čaj.

Ušao sam u kuhinju i odmah me na prvi dojam podsjetila na seosku ostavu pokojnog djeda. Nosim suhu kamilicu i bukaru punu vode, te ju ulijem u posudu koja se nalazila pokraj ognjišta. Spustim je na vatru, gledajući Oca kako kroz prozor promatra oluju koja je bjesnila u noći.

Osim pucketanja vatre i zvuka oluje koja nemilosrdno svira izvana, čuje se lomljenje snježnih pahuljica o vrata Očeve kuće. I upravo kada sam se lijepo zgrijao, pripremio vodu za čaj čekajući da proključa na vatri, Otac i dalje gledajući kroz prozor uzviknu:

- Dijete, ponestaje nam drva za ogrijev. Nalazi se složeno odmah iza kuće, hoćeš li pustiti staroga svoga da izađe na oluju?

Našalio se Otac i okrenuo se prema meni sa širokim osmijehom na licu. Nasmiješio sam se i odmah reagirao, kao da sam jedva čekao Njegove zapovijedi. Prebacio deku preko sebe i krenuo prema izlaznim vratima. Izašao sam vani, nikada do tada u životu nisam doživio takvo bjesnilo prirode, takvu hladnoću, tako jak vjetar i gust snijeg da nisam mogao oči otvoriti. Požurio sam iza kuće probijajući se kroz duboke smetove snijega. Natovario na sebe toliko bilja za ogrijev koliko su moja leđa mogla ponijeti, i vratio nazad. Vrata su bila otvorena. Otac je prihvatio teret koji sam nosio i spustio ga pored ognjišta, a ja sam brzim trzajem zatvorio vrata kako se kuća ne bi ohladila. Rukom me pozvao da sjednem uz vatru, čaj me čekao u vreloj bukari. Otac progovori:

- Ispij malo čaja sine moj, kada se zgriješ unutra, zgrijat ćeš se i izvana.

Njegove riječi, tako tople, puno me više griju nego vatra u ognjištu. Kao da svaka od njih nosi neku poruku. Nježno me dotaknuo svojim rukama i okrenuo prema sebi. Sjedimo jedan nasuprot drugog, Otac položi svoje ruke na moja ramena te progovori nježnim i tihim glasom:

- Dijete moje, sklopi oči.

Poslušao sam Ga, a On nastavi istim tonom:

- Sada zamisli da je umjesto moje ruke na tvome lijevom ramenu teret, koji simbolizira bol, patnju i strah. Stalno se propinju i šapuću ti na uho, pozivajući da im se pridružiš. A na desnom

ramenu, umjesto moje ruke zamisli da je ljubav, sreća i mir, koji te dozivaju da se prepustiš njima.

Počeo sam osjećati bolove na lijevom ramenu, bol koja je dominirala nad nekim olakšanjem koje osjećam na desnom. Otac nastavi:

- A sada mi iskreno reci dijete, što u ovom trenutku osjećaš?

Moje sklopljene oči su se napunile suzama. Jedna se otkinula niz obraz. U tom trenutku odgovaram:

- Oče, osjećam bol i težinu na lijevom ramenu.

Otac na to uzvрати:

- Bol, patnja i strah su zaista ružni osjećaji. Nasuprot njima, ljubav, sreća i mir predstavljaju nešto najljepše što možeš doživjeti. Tebe je zaboljelo lijevo rame i osjetio si neizmjeran teret zato što si se prepustio dominaciji boli i patnje. Nahratio si ih još većim strahom. Da si se prepustio ljubavi i sreći, osjetio bi neizmjeran mir, a da si njih nahratio, ne bi osjetio bol. Zašto ti je uvijek lakše prepustiti se onome što fizički osjećaš? Nauči sam sebe što ti je važnije u životu. Odaberi stranu koja će dominirati nad tobom. Hrani samo ljubav, sreću i mir, a bol, patnju i strah ostavi neka gladuju. Oni će ti povremeno napominjati da su gladni, ali ti budi jači od njihove gladi.

Briznuo sam u plač. U meni su se javile neke čudne emocije. Nisam mogao izdržati da ne pustim suze. Potom me Otac zagrlio i poljubio u čelo. Nikada veću utjehu, mir i blagostanje nisam osjetio. Potom mi je šapnuo na uho:

- Ne stidi se zaplakati, kroz suze doista istječe bol iz vaše duše i tijela.

Uze me čvrsto za oba ramena, nasmija se, potapša po leđima i prozbori:

Bog i ja: 1 na 1

- Hajdemo razgovarati, siguran sam da imaš još pitanja.

Ja Mu sav sretan i ushićen uzvratim:

- Imam Oče, imam još mnogo toga za pitati.

Nisam više siguran, jeli do topline Očeve blizine ili vatre koja gori u ognjištu. Osjećam da mi lice žari, a um kao da će ekspodirati od mnoštva pitanja koja Mu želim postaviti. Radoznalo Mu se obratim sa upitom:

- Oče, evo vidim Te onako kako sam te ustvari i zamišljao od malenih nogu. Dao si mi odgovor na pitanje o svom stvarnom izgledu i svojoj prisutnosti. Ali, ima nešto zbog čega se stoljećima gube ljudski životi, zbog vlastitih uvjerenja i vjerskih pripadnosti. Oče moj, koja je religija istinita, koje je pismo vjerodostojno, kroz koje Te poruke možemo pronaći?

Otac se pomalo rastuži, i razočarano pogleda prema svojim dlanovima, te progovori:

- Eh, drago moje dijete. Ove moje ruke doista utjeloviše vašu dušu i tijelo. Stalno vam iz nova pružam ruku pomirenja i nove mogućnosti da se konačno promijenite. Sine, svaka religija je istinita kada se tumači na ispravan način. Svaka religija koja propovijeda ljubav, mir, zajedništvo, poštivanje i dobrotu. Svaka koja vas podupire da budete dobri prema sebi i bližnjima, prirodi i okolišu, pa čak i onima koji vas ne vole i žele vam zlo. Uvijek kreni prvo od samoga sebe, ti sebe promijeni i budi dobar, možda ćeš upravo ti biti pozitivan primjer nekome drugome. Nemojte se zamarati razmišljanjem koliko bogova ima. Monoteizam ili politeizam, zar je to uopće bitno, sine moj? Moja prisutnost je svugdje, teško je to razumjeti običnom čovjeku kao što si ti dijete moje. Ja sam u svakom atomu vaše stvarnosti, u predmetima i živim bićima. Ako ste učeni da sam utjelovljen u više božanskih

osoba, to je istina. Ako ste učeni da sam jedan i jedini, od početka do kraja, i to je istina. Želim da shvatiš jednu stvar, sine. Nemojte gubiti svoje vrijeme i živote sukobljavajući se radi istinitosti svojih uvjerenja. Shvatite da sam uvijek tu, prisutan u svakoj sferi vašeg života, svakoj materiji, svakom tkivu. Sve što vas uči o meni, kao vašem ocu, ako vam daje uvjerenje da sam ljubav, mir, put, istina, život, i sve dobro što postoji u vašim životima, sve je to istina. A najviše od svega, ja sam ljubav, i takvog me doživljavajte djeco moja.

Otac me zatim pogleda. Oči Mu zasjaše kao biseri, reflektirajući vatru s ognjišta. Gleda me, kao da kroz mene promatra cijelo čovječanstvo. Želeći svima nama poslati neku snažnu poruku, progovori:

- Dragi moj, skoro svaki čovjek na svijetu ima sreću da nekoga voli ili da mu je netko srcu prirastao na neki lijep i ugodan način. Bilo da je to roditelj, dijete, prijatelj, netko iz rodbine, supružnik ili partner. Pitam te, ako ti nekoga voliš, imaš li potrebu da ga psuješ i kuneš?

Odgovaram:

- Nemam Oče moj, zašto bih to radio?

Otac nastavi istim tonom:

- Upravo tako dijete moje, ako nekoga istinski voliš, ne želiš mu zlo. Čak i neprijatelju nemoj poželjeti zlo, a ne nekome koga voliš. A sada ću te sine još nešto pitati, poznaješ li osobu koja psuje moje ime i često ga kune?

Malo sam se iznenadio Očevim pitanjem, ali svjestan da On vidi u moju dušu i zna što ću reći, odgovorim:

- Da, poznajem takvu osobu.

Bog i ja: 1 na 1

Otac uze jednu bilju i ubaci je u ognjište, pogleda me tužnim očima i upita tihim i smirenim tonom:

- Jesi li ikada vidio suze na licu te osobe nakon što je izgubila nekoga koga voli?

Spustim glavu prema podu, kao da se radi o meni, kao da mene čeka neka kazna zbog nekog nedjela, odgovorim Mu:

- Da, Oče moj, vidio sam bol i suze na licu te osobe.

Otac je u tom trenutku ustao, otišao do prozora Njegove stare kuće, promatrajući snježnu oluju koja i dalje uporno bjesni napolju. Gledajući pahulje koje se sudaraju sa zamućenim prozorom, prozbori:

- Moja ljubav prema vama je neizmjerena, poput beskrajnog polja žita. Kada bi vaša ljubav prema meni bila veličine jednoga zrna iz toga polja, bilo bi mi dovoljno. Prestanite me psovati i proklinjati. Shvatite me i prihvatite kao ljubav. Razumna osoba, koja ima osjećaj za ljubav, koja ju je doživjela u životu, nikada neće psovati i kleti osobu koju voli. Pustit će suze kada je izgubi i doživjeti neizmjernu bol. Prihvatite mene kao osobu koja vas voli, zavoljet će te i vi mene i nikada me više nećete psovati. Mene nećete izgubiti niti ćete imati potrebe pustiti suzu zbog mene, jer sam stalno tu s vama i uvijek ću biti.

Razmišljam o Očevim riječima, ne mogu da ne primjetim u Njegovoj retorici, koliko je čovječanstvo grešno i zlobno, a Otac traži od nas samo malo ljubavi i poštovanja, molitve i obraćanja.

Ispijam gutljaj toplog čaja. Aroma kamilice se proširila prostorijom. U kombinaciji s mirisom izgorjelih drva u ognjištu čine jednu divnu, zimsku, mirisnu simfoniju. Otac mi se opet obrati, ne skrećući pogled sa zamagljenog prozora:

Bog i ja: 1 na 1

- Dragi, pitaš li se zašto vani bijesni oluja, zašto je ovako silna, i zašto je ne zaustavim?

Nisam se nimalo iznenadio Očevim pitanjem. Ionako mi od prve naše razmijenjene rečenice djeluje kao da mi čita misli. Odgovorim Mu:

- Oče moj, trebam li Ti uopće više postavljati pitanja kada znaš šta ću pitati?

Opušten i miran, nasmiješio sam se i našalio s Ocem. On se u tom trenu okrenuo prema meni i iskreno nasmijao. Vratio pogled prema prozoru i nastavio:

- U svakom trenu vaše stvarnosti, bjesne ovako jaka oluja. Neprekidna je, jaka, uporna i silna. Moj pogled usmjeren je prema njoj, od trenutka kada ste je pokrenuli.

Malo sam ostao zbunjen, pa Ga upitam:

- Ali Oče, zar je moguće da mi možemo utjecati na vrijeme?

Otac se okrenu. Mirnim hodom kročeći prema meni, sjede uz ognjište, pogleda me uvjerljivo te nastavi:

- Ovo što vidiš, čuješ i osjetiš napolju, to su vaši životi sine moj. Poslao sam te vani po ogrijev da osjetiš ono što ja od vas svakodnevno osjećam. Snježne pahuljice koje se lome od moju kuću, vaši su grijesi. Probijao si se napolju kroz njih i vidio koliko ih samo u jednom trenu udara u moje lice. Hladnoća koju si osjetio slika je vašeg srca. Toliko ste hladni prema meni, hladni prema bližnjima i hladni prema samima sebi. Olujni vjetar kroz koji si se jedva probijao, slika je vašega života. Stalno negdje žurite, stresno živite, trčite za materijalnim dobrima i mislite da će te u njima pronaći sreću. Sine moj dragi, napolju si bio svega nekoliko trenutaka i vratio si se promrzao. Nemoj niti pokušavati

Bog i ja: 1 na 1

shvatiti kako je meni, konstantno promatrati ovo olujno bjesnilo, koje traje i svakodnevno se sve više pojačava.

Razumio sam Oca i što mi želi reći. I ja sam se rastužio, ali svjestan sam da je On velik i svemoguć, zato mi neke stvari nimalo nisu bile jasne, pa Mu se obratim:

- Oče, ti si velik, ti možeš spriječiti tu oluju.

Otac se na to nadoveza:

- Da, mogu zaustaviti oluju. Ali to bi značilo kraj postojanja vaše stvarnosti. Djeco moja, vi ste tražili slobodne ruke, ispunio sam vam želju. Svaki čovjek je individua za sebe. Dao sam vam dušu, tijelo i razum, razum da razlučite što je dobro a što loše, da sami usmjerite svoje živote prema pravcima za kojima vi mislite da su ispravni. Od samog početka počeli ste se dijeliti, po rasnoj, vjerskoj, nacionalnoj i jezičnoj pripadnosti. Na vašem svijetu postoji sedam tisuća i sto dvadeset različitih jezika. Zašto kroz svoju povijest niste razvili samo jedan, da se svi možete lakše sporazumjeti? Zašto stvarate predrasude prema ljudima zbog drugačijih vjerskih uvjerenja? Zašto stvarate predrasude prema ljudima koji imaju drugačiju boju kože? Dijete moje, kada bi samo mogao pogledati kroz moje oči, kako vas ja vidim i koliko vas volim. Svi ste vi moja djeca, bez obzira na sve vaše greške i propuste. Moje oči ne vide razliku u boji ljudske kože, ali itekako vide razliku u boji vaših duša. Umjesto da otvorite prave oči, oči vaše savjesti, i pozabavite sa bojom vlastite duše, vi stvarate razlike u totalno pogrešnoj sferi. Jedinstvo čovječanstva je ključ mira i idiličnog suživota sine moj, kao i jedinstvo svake individue sa samim sobom.

Bog i ja: 1 na 1

Slušam Oca. Utonem u misli i zamišljam kako bi bilo lijepo kada bi čovjek živio bez predrasuda. Sjetim se samo kada sam bio dijete, nisam uopće znao za predrasude. Sva djeca su mi bila ista i nikakve razlike nisam poznavao. Kamo sreće da zauvijek ostanemo djeca, ta mala divna stvorenja, nevinih i nezatrovanih duša, bistrog pogleda punog ljubavi i neiskvarenosti.

"Nauči se biti umjeren u svakoj sferi života. Pretjerana inertnost, ali i ambicioznost, tihe su ubojice duha i tijela."

Zakon i sud

Što više razgovaramo, želim da ovo nesvakidašnje druženje traje što duže. Ne želim se vratiti u tešku i bolom ispunjenu stvarnost. U svakom slučaju osjećam se posebno, svjestan da sam grešnik kojega je Otac odriješio grijeha i dopustio mi da budem Njegov gost. Jedan na jedan s velikim Ocem. Promatrajući Ga kako emotivno reagira kada zbori o našim greškama, djeluje mi kao običan čovjek kojega zabrinjava vlastito dijete. Ali opet, osjetim veliku razliku. U Njegovim očima vidim beskrajnu roditeljsku ljubav, spremnost na oprost, razumijevanje i nadu. Imam još mnogo pitanja, neka su veoma teška, ali aktualna u današnjim vremenima. Ljudi podižu ruke jedni na druge, bez imalo savjesti i stida, tako jednostavno i bez razmišljanja. Vjernici se počinju gubiti pod utjecajem zlih sila koje nas svakodnevno sve jače i snažnije stežu. Pogledam u Oca i obratim Mu se:

- Oče moj, malo mi je nezgodno postaviti Ti ovakvo pitanje, ali baš me proždire iznutra.

Otac me pogleda, kao da se iznenadio, te mi se obrati:

- Dijete moje, sjediš nasuprot mene, razgovaramo lijepo i otvoreno kao otac i sin. Preda mnom se nemaš čega plašiti, ni sada niti ikada. Prema meni uvijek budi otvorena srca. I kada me fizički ne vidiš, ja sam tu, čujem svaku tvoju riječ, otkucaj srca i zrak koji udahneš.

Jesam opušten, ali svejedno, kao da ne želim Oca uvrijediti, kao da ne želim da se ugodna atmosfera promijeni. Ali na kraju opet shvatim da je

Bog i ja: 1 na 1

On sveprisutan. I da Ga ništa ne može iznenaditi, kamoli neko moje pitanje. Odvažim se i progovorim:

- Oče moj, evo ne mogu da ne čujem i da ne pratim zbivanja koja svakodnevno grme na ovom svijetu. Postoje oni koji čine zločine u Tvoje ime, nerijetko ubijajući druge, i to traje stoljećima.

Otac se nije iznenadio tijekom našega razgovora. Ponovno pogleda svoje dlanove i prozbori:

- Svatko tko je začet ima pravo živjeti. Svatko je poslan na vaš svijet s nekim razlogom. Ali nitko, baš nitko nema pravo oduzeti život nekom drugom. Sami čin ubojstva je zločin i teški grijeh. Tko uzima za pravo da odlučuje o oduzimanju nečijeg ili pak svojega života, pogotovo u moje ime. Sine moj, to me boli. To stvara pogrešnu sliku o meni. Pogrešno tumačenje napisanog slova svakodnevica je ljudske ograničenosti. Stoljećima vas promatram i iščekujem da konačno shvatite poruke koje sam vam slao i koje vam i dalje šaljem. Moje ime je Ljubav. I samo u ime ljubavi i dobrote me imate pravo zvati. To sam ja, shvatite to djeco moja. Milijuni su gubili živote kroz brojne bitke i ratove, okićene vjerskim simbolima. Izmišljali ste razloge da biste činili zločine, porobljavali i ubijali nevine žrtve, pod barjacima koji simboliziraju vjeru u mene? U ime vašega oca imate pravo činiti isključivo dobre stvari, širiti ljubav umjesto prolijevanja krvi, širiti vjeru isključivo kroz načine koje sam vam kroz povijest napisao. Ne prolijevajte krv ni u čije, a najmanje u moje ime, jer svaku kapljicu te dragocjene tekućine koja kroz zločin iscuri iz ljudskih vena, ja osjećam.

Promatram Oca, njegove tužne oči. Osjetim da ga bole naši grijesi. Naši krivi postupci i zločini koje činimo tako lako. Bez stida. Bez savjesti.

Okrene se prema ognjištu, vatra treperi istom jačinom, obrati mi se tihim tonom:

- Sine, moram ti nešto pokazati.

Otac ustade i zaputi se prema kuhinji. Radoznao sam. Ne znam što mi Otac sprema. Odškrinu vrata kuhinje, osim Njegovih koraka čujem kako klapa limenim posuđem. Nedugo zatim, Otac izađe iz kuhinje s malom bukarom, koja je očito napunjena nekom tekućinom. Približava mi se usporenim korakom da se iz posudice ne bi prolila. Sjeo je opet pokraj mene, nasmijao se i pogledao me. A ja, s nekim radoznalim osmijehom pitam se što li je sada priredio. Otac progovori:

- E sada dragi, prihvati ovu bukaru u svoje ruke i svu tekućinu koja se u njoj nalazi, izlij na vatru. Uz malo upozorenje, kada budeš to radio, odmakni se od vatre.

Nasmija se otac. Sigurno mi je postavio neki zanimljiv zadatak. Malo sam ostao zbunjen, ali nešto razmišljam: "Dobro, ako Otac želi da ugasi vatru, to ću i učiniti." Otac je ustao i ja sam isto učinio. Uz blagi oprez, prosuo sam svu tekućinu iz bukare na ognjište. Vatra je buknula sve do plafona. Trznuo sam se od straha, te naglo skočio unazad, dok se Otac glasno smijao. Prihvatio me rukom po leđima, toplo me zagrlio i progovorio:

- Sine moj, kada nešto uzimaš u svoje ruke, dobro preispitaj hoće li te to opržiti. Znam da u mene imaš povjerenja, zato sam te i iskušao. Ovim činom naučio si lekciju da se nekada ni svojim najbližim osobama ne treba u potpunosti vjerovati, to jest da trebaš uvijek biti na oprezu. Otvoriti sva svoja osjetila, a najviše svoj um. Žao mi je što sam te malo prepao, ali najveće lekcije u životu se uče kroz vlastita iskustva, bolove i strahove.

Bog i ja: 1 na 1

Držeći me zagrljenog, jednom rukom preko mojih ramena, ponovno usmjeri pogled prema vatri koja je vratila svoj ustaljeni ritam i volumen, te nastavi:

- Ovo što se nalazilo u bukari bila je jedna mala količina ulja. Vatru koja treperi u nekom svom ritmu promatraj kao vaše srce koje kuca. Da si dozirao kapljicu po kapljicu u vatru, ništa se ne bi dogodilo. A kada naglo doliješ ulje u vatru, vidio si što se desi. A da si prolio još veću količinu, plamen bi zapalio cijelu kuću, a u tome bi i ti stradao. Želim ti reći, sine moj, usporite životni tempo, ne opterećujte svoj organizam prelazeći sve granice svoje ograničene snage i moći. U svemu budite i ostanite umjereni, jer svaka prekomjernost nije dobra ni za vas, ni za vašu okolinu. Hranite svoje tijelo koliko vam je potrebno, a pri tome ne zaboravite nahraniti i svoju dušu. Jedino u čemu ne možete pretjerati je činiti dobra djela. Svakim dobrim djelom, svakom vašom molitvom hranite svoju dušu i mijenjate njezin sjaj. Promatram vaše živote. Gledam, koliko vremena provodite njegujući svoje tijelo i vanjski izgled. Određeni ljudi samo u tome izgube nekoliko godina ovozemaljskog života. Kada bi isto toliko vremena provodili njegujući i hraneći svoju dušu, kao što njegujete i hranite svoje tijelo, imali biste posebno mjesto u mom domu. Mjesto gdje ćete boraviti cijelu vječnost. Ovozemaljski život traje tako kratko, da toga možda niste ni svjesni. Kada napustite ovu dimenziju, tek onda nažalost shvatite ovo što vam govorim.

Otac me pogladi po glavi, napravi nekoliko koraka prema prozoru, očisti ga nekom starom krpom, pogleda prema vani i nastavi:

- Sine, vraćam se na umjerenost. To je jako bitna karakteristika svakog čovjeka. Pogrešnim tumačenjem napisanog slova, stvorili

ste bespotrebnu i štetnu pojavu koja se zove fanatizam. Kada pređete granice umjerenosti, kombinacija nerazumijevanja i fanatizma rađa ekstremizam. Vođeno istim tijekom, dolazi do anarhije i radikalizma. U tom slučaju nasilje je neizbježno. Fanatizam nikada, ni u jednom pogledu nije izašao na dobro. Zato je umjerenost poželjna, u svakom području života.

Otac se okrenu prema meni i nastavi istim tonom:

- Nemojte biti zalučeni, niti zavedeni riječju osobe za koju mislite da je pametnija od vas samih. Za primjer, ako mislite da su sve vjerske vođe, istinski poslanici i glasnogovornici moje riječi, varate se u tome. U svakoj sferi života imate dobre i loše osobe, kao dobre i loše lidere. Ponovno se vraćam na tvoja uvjerenja kao rođenog i odgojenog kršćanina. Evo, nešto ću te upitati sine moj. Misliš li da je dogmatizam kršćanskih crkvi vjerodostojan?

Ostao sam malo zbunjen, jer šta god odgovorim imam osjećaj da ću pogriješiti. Ali s obzirom na otvorenost našega dijaloga odvažim se i odgovorim:

- Mislim da jeste, Oče. Nisam toliko dobro učen da bih se mogao upustiti u dubinu ove teme.

Nikada nisam preispitivao svoje znanje u vezi s tim, ali svjestan da ću nešto novo naučiti od Oca, i pun radoznalosti iščekujem da Otac nastavi svoju riječ. Okrenu se prema zamagljenom prozoru i progovori:

- Nauk vjere, pruža vam mnogo toga istinitoga, vodi vas ispravnim putem. Crkvene sabore činili su članovi intelektualnih lica koji dobro poznaju dogmu, a što se događalo kroz povijest? Zašto su se donosili, u neku ruku pogrešni zakoni? Zakone kojima vas ja učim, čine isključivo ljubav, plemenitost, zajedništvo, sloboda i dobrota. Zbog čega je došlo do raskola unutar moga doma? Zašto taj raskol

i dalje traje ako su na čelima religijskih institucija učeni i pametni štovatelji svoga Oca? Zar je vlastiti ponos i egoizam nešto čemu vas učim? Zašto je uvijek i u svemu bitna moć, snaga i dominacija? Često slušate propovjednike koji s oltara pozivaju mlade muškarce da se odvaže i odluče za korak pristupanja svećeničkom redu. Iz razloga, što se sve manje mladića odlučuje za služenje svoga Oca i napose vjernika. U cijeloj toj priči, gdje su žene? Zašto su diskriminirane da ne mogu biti propovjednice moje riječi? Zar one ne smiju služiti svoga Oca kroz euharistijsko slavlje? Jesu li one stvorene da budu služavke muškom rodu ili možda manje kompetentne za obavljanje težih zadataka od pranja nečije odjeće ili sviranja crkvenih orgulja? S druge strane, tko vam daje za pravo da vi odlučujete u moje ime, tko ima a tko nema pravo na svete sakramente? Ispričat ću ti dragi moj jednu istinitu priču.

Kratko zastade, te nastavi:

- Dvoje mladih ljudi blagoslovljeni crkvenim brakom, bili su različito zaljubljeni. Muž u svoju suprugu, očaran njezinom vanjskom ljepotom, zaluden i spreman na sve, samo da uvijek bude njegova. A supruga bijaše zaljubljena u njegovu imovinu, s obzirom da je bio iznimno imućan. On je uspješno vodio obiteljsku tvrtku i nerijetko ostajao duže na poslu, žrtvovao se za sreću i blagostanje svoje obitelji. Supruga nije imala nikakvih obveza, osim što se bavila svojim izgledom i vanjskom ljepotom. Sve je to nekako funkcioniralo. Oboje su bili zadovoljni. Imali su sve što su željeli, on završavao, posao i lijepu suprugu, a ona svo vrijeme i novce svijeta da se posveti njezi svoga tijela. No, supruga je poljuljala harmoniju tog braka izvršivši preljub. Suprug je to saznao i nije mogao prijeći preko toga. Emocionalno se slomio.

Razum mu je šaputao da se skloni i nikada ne oprostí svojoj supruzi. Odlučio je prekinuti bračni odnos i krenuti dalje sa svojim životom. Sve se to i dogodilo, no sada se stvorio drugi problem. Zbog prekidanja bračnog zavjeta, više nije imao pravo na primanje svetih sakramenata. Koliko se god posvetio vjeri i želio primati sakramente svete ispovijedi i pričesti, te biti svjedok na vjenčanju svoga najboljeg prijatelja, nije imao pravo na to. Što želim reći, dragi moj sine. Ove zakone nisam donosio ja, nego svojevremeni crkveni sabori. Konačno je došlo vrijeme da se ti zakoni mijenjaju, jer kako ste ih donijeli tako ih možete promijeniti ili ublažiti. Ovaj mladi supružnik kojega sam spomenuo u priči, nije ništa kriv, ali je ostao zakinut, odbačen. Svatko na svijetu tko to doista iz srca želi, treba imati za pravo živjeti svete sakramente. Bio kriv ili ne, ako se pokajao i odlučio biti bolji, itekako zasluđuje priliku. Zasluđuje biti dio svoje zajednice, u potpunosti biti vjernik, ako to želi. U mojim očima to već jest, jer moje oči vide, ne samo ljudske greške, nego i greške institucija i zajednica. Učim vas da je opraštanje jedan od ključnih elemenata ljudske sposobnosti. Svatko zasluđuje drugu priliku i želim da to shvatite i prihvatite, i kao jedinka, i kao zajednica. Izadite iz svojih čahura dijete moje, nemojte puštati sljedećim generacijama da rješavaju probleme koji stoljećima traju, nego ih vi počnite rješavati. Razgovaramo o kršćanskim zakonima zbog tvojih uvjerenja, jer lakše ćeš shvatiti moju riječ. Problemi i velike podjele postoje i kod drugih religija, ali najveći i jedini problem koji mene kao vašega oca jako boli, je taj što ste se općenito kao ljudska rasa podijelili. Rase, nacionalnosti, religije, kulture, svi ste

vi jedno tijelo u mojim očima. Kada bi se čovječanstvo temeljilo na zajedništvu, sve bi bilo mnogo lakše, posebno za vas djeco moja.

Otac ponovno izvadi staru krpu, obriše zamućeni prozor, okrenu se prema meni i laganim hodom mi priđe. Opet je sjeo pokraj mene, zagrlio me svojom toplom rukom, pogledao u vatru i nastavio:

- Živiš u malenoj državi, punoj raskola u društvu, različitosti, netrpeljivosti i mržnje. Shvaćam da je bio rat koji vas je u mnogo čemu udaljio jedne od drugih. Mnogo je krvi proliveno, mnogo je bijesa i dalje u vama. Ali donosi li vam to išta dobrog u životu? Hoćete li sutra umrijeti mrzeći se i ne pokušavajući dati oprost jedni drugima? Ne kažem da svakoga morate voljeti, niti svakoga možete voljeti, ali poštujte se djeco moja. Volite sebe, svoju obitelj i ljude koje vas okružuju, ali poštojte i druge. Srušite zidove i gradite mostove između vaših srdaca. Evo, dijete moje, tebe ću navesti kao primjer. Znam da u tvom životu postoji nekolicina osoba koje te ne simpatiziraju, i koje su ti možda u neku ruku zbog određenih razloga i zavidni. Ali znaj nešto, i dobro upamti moje riječi. Njih poštuji još više, jer svojom zavidnošću ti daju na znanje da si bolji od njih. Vratit ću se, sine, na tvoju malu državu u kojoj si rođen i u kojoj živiš. Riječ zajedništvo je ključ uspjeha ne samo tvoje zemlje nego i cijelog čovječanstva. U tvojoj zemlji žive različite kulture, koje su u vašim očima obojene različitom bojom. E sada, duboko uđi u svoju maštu i zamisli jedan planinski čopor vukova, gdje je svaka jedinka različite boje. Taj čopor ima alfa vođu, koji savršeno organizira i vodi ostale jedinice. Vodi ih putem koji im omogućava najveću svrhu njihovog postojanja, a to je preživljavanje. Svako živo biće ima nagon za preživljavanje i

koristi različite metode. Pitam te sada sine, misliš li da jedan vuk može preživjeti bez ostalih jedinki?

Gledajući odsjaj svjetlosti u Njegovim očima i uživajući u našem dijalogu, skrenem pogled na stranu. Malo se zamislim i odgovorim:

- Mislim da može, ali će mu biti dosta teže nego kada je u čoporu.

Otac me nježno potapša po leđima, nasmija se te reče:

- Da, sine, u pravu si. Nagon za preživljavanje tjerat će ga da se sam snađe za hranu, ali to će mu biti veliki problem. Tek kada je prihvaćen u čopor, skupinu jedinki koji imaju isti cilj, tada će imati veliku mogućnost za život i preživljavanje. Tvoju malu zemlju gledam kao skupinu jedinki, koje ste vi sami obilježili raznim bojama i podijelili se. Da biste se uspjeli održati i normalno živjeti, morate se uvezati baš kao čopor vukova. Imati zajedničke ciljeve, poglede i snagu. Jer samo zajedno možete opstati kao društvo, kao država. Mali ste i nejaki, toliko neprimjetni na vašem planetu da toga možda niste ni svjesni. U vašem svijetu postoje, za vaš pojam toliko moćne i snažne države, koje su ratovale sa cijelim svijetom, porobljavale, pljačkale, činile strašne zločine. Je li se itko od vas zapitao, zašto nitko od njih nije odgovarao, niti će odgovarati za takve strašne zločine? O njima se čita i uči kao o najvećim herojima. A zašto je to tako? Kada netko iz društva vaše male države počini nešto loše, to cijeli svijet zna i osuđuje, kao što ja osuđujem svaki počinjeni zločin, bio njihov ili vaš. Ali zašto nitko na vašem svijetu ne osudi zločine koje počine oni najveći i najmoćniji? U tome je ključ svega toga. Oni djeluju kao veliki i savršeno organizirani čopor, uvijek gladnih vukova. Njih nema tko osuditi jer su upravo oni - zakon i sud. Jesu, ali samo u vašoj ovozemaljskoj dimenziji. Jer, svaki zločin i grijeh udara u moje lice

kao ova snježna oluja što bijesni napolju, a pravi sud tek čeka na svakoga. Vaša vječnost ovisit će o mojoj toleranciji pretrpljene boli, koju uzrokuje olujom svojih grešaka. Moj savjet i poruka tebi dijete moje. Budite i vi mala zajednica, mali čopor, ujedinjeni i jaki, jer to možete, samo srušite granice u svojim glavama. Organizirajte bolju budućnost vas samih, a s tim i budućnost vaše djece.

Otac uze jednu bilju i ubaci je u vatru. Zvuk pucketanja vatre u trenucima je znao nadglasati snježnu oluju koja nemilosrdno i uporno kuca na vrata kuće. Otac se okrenu prema meni i upita me onim blagim roditeljskim tonom:

- Jesi li gladan, sine moj? Ima mladog sira, crvenog luka i domaćeg kruha kojega sam ispekao prije nego što ćeš mi doći.

Istina je da sam bio gladan kada sam se uspinjao uz oštri i srtmoglavi krš, ali glad me prošla. Dovoljno je što me moj Otac hrani svojom prisutnošću. Uzvratim Mu:

- Hvala ti, Oče moj, nisam gladan uopće.

Nasmija se zagonetno i ponovo mi se obrati sa upitom:

- Evo dijete, ponudio sam ti sir, luk i domaći kruh, a sad ti meni reci, što misliš zašto ti nisam ponudio meso?

I dalje je na njegovom licu prisutan taj osmijeh koji topi moje srce svojom iskrenošću. Malo se zamislim i odgovorim Mu protupitanjem, s nekom dozom iznenađenja i velike radoznalosti:

- Zar je grijeh jesti meso, Oče moj?

I dalje je osmijeh prisutan na Njegovom licu. Pruži svoju desnu ruku prema vatri u ognjištu pa je potom naglo trznu prema sebi i reče:

- Vatra je doista vruća, zar ne? Kao što je vruć metak iz puške kojom čovjek iz nemilosti ubija životinje. Dijete drago, uopće nije

grijeih konzumirati meso. Ali što ti želim reći? Grijeih je svjesno ubijati živa bića, i to iz zadovoljstva ili možda liječenja duševnih mana i kompleksa. Jedina vrsta živih bića, koja ubija iz zadovoljstva, upravo su ljudi. Ostale vrste to čine isključivo zbog prehrane i preživljavanja. Osjećate se moćno što ste dominantni nad nemoćnijim živim bićima kao što su ptice. Nekada vam bude dovoljno udariti dlanom o dlan da ih preplašite. Šta bi bilo da niste razvili oružja i oruđa koja vam omogućavaju snagu, moć i dominaciju nad jačim životinjama kao što su medvjedi. Šta bi bilo da se golim rukama nađete jedan na jedan s istim? Tek onda shvatite da niste toliko jaki koliko biste htjeli biti. Mnoge ste vrste životinjskog svijeta poubijali i mnoge doveli do istrjebljenja, ne zbog potrebe i sopstvene gladi, nego zbog čiste pohlepe. Promatram vas, vaša nedjela me bole. Iz zadovoljstva činite takve zločine i pripadnicima vaše vrste. Ubijate se međusobno, zbog čega? Ubijate i zbog viših ciljeva koje uopće ne razumijete, radeći po nalogu onih koji su iznad vas? Za koju nagradu, možda novac, moć, čast ili?

Otac potom spusti pogled prema podu, gestikulacijom pokazavši koliko je tužan i koliko bi volio da mi, obični ljudi, promijenimo načine razmišljanja i djelovanja. Kako promijeniti čovjeka i je li to uopće moguće, pitam se? Eh, moj dragi Oče, kada bi svatko mogao čuti tvoju riječ, osjetiti tvoju dobru namjeru i neizmjernu ljubav, puno bi toga bilo drugačije.

"Dok god udišemo ovaj divni zrak, šćemo se i kroćimo po tlu koje se stalno pomjera, znamo da smo živi. A kasnije, kada naše srce napravi posljednji otkucaj bit ćemo još i življi, ako sami odaberemo takav put."

Prerani odlazak

Sjedim nasuprot ognjišta, gledam vatru kako drhti i slušam ritam zvonkih bubnjeva koji proizvode plamen. Povremeno pogledam u Oca, osjetim njegove emocije i bol koju mu nanosimo svojim greškama. "Nismo sami, ali smo jedinstveni", kako reče Otac. Njegova smo djeca, a On naš roditelj. Zato razumijem izraz Njegovoga lica jer svakog roditelja emotivno pogađa pogrešan put vlastitog djeteta. Samo, opet ću ponoviti, velika je razlika. Otac pred mojim očima iskreno izražava emocije i znam da to radi isključivo zbog toga da mi bude što bliže. Predstavio se kao običan čovjek da Ga bolje shvatim. Njegovu snagu, moć i ljubav, osjetio sam od onog trenutka kada sam ušao u ovo toplo kameno zdanje. Kajući se, što Mu se prije nisam obratio, da na vrijeme osjetim tu iznimnu toplinu oko svoga srca. Znam, nikada nije kasno, ali da sam znao da ću biti ovako miran, ispunjen i sretan, puno ranije bih odabrao ovo putovanje. Pretrpio bol, potrošio litre znoja i krvi, kako bih ugledao svjetlost u očima našega Oca.

Otac me potom pogleda i nasmija se, znajući što mi prolazi kroz glavu u ovom trenutku. Nakon toga progovori:

- Dijete moje, da bi bacio kamen u modro jezero, nisu ti potrebni udovi. Više je načina na koje to možeš izvesti, samo je bitna volja i pronađe se način. Da bi s nekim razgovarao, nije ti potreban jezik, zar ne? I tu se pronađe način, nekada i snažniji od riječi koje tvoja usta mogu proizvesti. A kako bi pronašao put, potrebne su ti samo dvije stvari, srce i razum. Živ si. Uvijek ćeš biti živ. U tome svemu stoji sama tajna i istina vašeg postojanja. Dok god si ispod plavog

neba, dok god udišeš ovaj divni zrak, šećeš se i kročiš po tlu koje se stalno pomjera, znaš da si živ. A kasnije, kada tvoje srce napravi posljednji otkucaj, bit ćeš još živiji ako sam odabereš taj put. Nećeš osjećati bol. Nećeš se opterećivati stvarima koje ti stvaraju pritisak i tjeskobu.

Otac je bio uvjerljiv i odrješit. Te snažne riječi dadoše mi novu nadu i iznimnu volju da promijenim neke stvari u svom životu. Jednostavno da promijenim sebe i prepustim se onim pravim i istinskim vrijednostima koje svatko od nas krije u sebi. Položi mi ruku na rame. Okrenem se prema Njemu, a On mi tiho izusti:

- Dragi moj, srce i razum su dvije stvari koje čiste duboki i hladni snijeg ispred vašeg promrzlog lica. Dva su načina na koji možete razmišljati: smrt poslije smrti ili život poslije života. Sami odaberite način i put. Nije toliko teško koliko se vama nekada čini. Svaka će se razumna osoba opredijeliti za život poslije života, a da biste takvo nešto doživjeli, postoji samo jedna mala barijera. Ona je u vašoj savjesti, vjerovati ili ne, voljeti ili ne, opraštati ili ne. Vječita pitanja zar ne? Kada postanete svjesni svoje ograničenosti, odlučite slušati svoje srce i moje riječi koje vam svakodnevno šaljem vjetrom, kišom, sunčevim zrakama i ptičjim pjevom. Ipak prihvatite činjenicu da nećete sve razumjeti. To je van dometa svakog živog bića. Prepustite meni da se brinem o stvarima koje ne možete shvatiti. Slušajte moju riječ da biste živjeli poslije života.

Slušam Oca, razumijem Njegove smjernice koje postavlja po putevima naših imaginarnih poljana, punih drače i trnja. A mi držimo srp u našim rukama, samo se malo trebamo oznojiti, iskoristiti snagu i volju da bismo očistili bodljikave i otrovne prepreke ispred nas. Želim znati još mnogo

toga. Neprekidno preispitujem svoj nemir. Tražim razloge i logiku u teškim trenucima koje sam preživio. Jedno od pitanja na koje jedva čekam odgovor od Oca, konstantno mi teče moždanim neuronima. Znam da postoji život poslije života, ali nikako ne mogu razumjeti i prihvatiti činjenicu da je baš nekoliko mojih najbližih prerano napustilo ovaj svijet. Neutješno sam plakao kada su otišli i nisam mogao razumjeti. Često sam se pitao zašto baš oni? Toliko nečistih ljudi, grešnika, ubojica i kriminalaca žive do duboke starosti. Gdje je njihova kazna u ovom nepoštenom i nerealnom svijetu? Hoće li ih stići na onom drugom? Jednostavno, osjetim nepravdu. Izgubio sam nekoliko bliskih i dobrih prijatelja koje bih svezao na svoju otvorenu ranu. Bez pitanja bih dao krvi za njih. Ali oni su otišli. A nečasni i dalje hodaju po ovom svijetu, teroriziraju drušvo i troše dragocijeni zrak. Otac me pogledao i onako s nekim blagim, ali izrazito jasnim tonom izustio:

- Dijete, pitaj me. Hajdemo razgovarati. Poznajem taj pogled i znam da te nešto razdire iznutra.

Udahnuo sam duboko, uvjerljivo pogledao u Njegove bistre oči i otvorio se:

- Oče, zašto?

Drhtajućim glasom sam izustio i nastavio:

- Zašto su dobre duše morale tako rano otići s ovoga svijeta. Ne mogu to nikako razumjeti. Je li to pošteno uopće?

Očekivao sam Njegovu drugačiju reakciju. U najmanju ruku da će napraviti neki tužni izraz lica. Ali On se samo onako toplo nasmijao i progovorio:

- Stalno postavljate isto pitanje. Čujem vas kroz molitve, gledam vaša srca koja mi se obraćaju. Ali odgovor je tako jednostavan, iznenadit ćeš se.

Bog i ja: 1 na 1

Osmijeh ne silazi s Njegovog lica. Nježno, objema rukama uze moj desni dlan i progovori:

- Vidiš li ove crte na svom dlanu, koje vi nazivate crtama života?

Odgovorim:

- Da Oče.

Otac nastavi:

- Ako vjerujete da to ima bilo kakvu vezu s vremenskim razdobljem vašega boravka na zemlji, kako to da netko umre jako mlad prirodnom smrću bez obzira na to što mu se crta života proteže od ručnog zgloba pa do kažiprsta? Što ti sine želim reći. Praznovjerni ste i postavljate puno pitanja, uvijek tražite neku logiku i objašnjenje. Ali razumijem vas, radoznali ste i želite znati. Tražite činjenice da biste vjerovali i zbog toga vas ne osuđujem. Iako vam neprestano ponavljam da sam uvijek tu među vama.

Poklopi moj dlan svojim, onako prijateljski mi stisnu dlan te nastavi odriješito gledajući me ravno u oči, kao da neku svoju energiju istine prebacuje u moju dušu:

- Crta života je beskonačna, sine moj. Ona, niti ima svoj početak niti kraj. Ona je jednostavno postojana i živi u savezu zajedno sa mnom. U svome pitanju si spomenuo poštenje. Je li pošteno što su tvoji mladi prijatelji napustili dimenziju vaše stvarnosti? Pa, dijete moje drago, za početak, da bi razumio postaviti ću ja tebi jedno protupitanje.

Ispusti moje dlanove iz svojih ruku, te me zagrlj uz riječi:

- Što je po tebi poštenije, život na zemlji gdje vlada nemir i zlo, ili život u mom domu gdje vlada vječni mir i spokoj? Tvoji prijatelji su sada u istinskom savezu sa mnom, bez predrasuda i pitanja. Bili su dobri u vašoj stvarnosti, a sada su još, da se izrazim bolji,

da me lakše shvatiš. Razlika je velika, jer tek sada žive onim životom o kojem svatko sanja, ispunjeni beskrajnim mirom i ljubavlju. Osjetio sam bol i čuo jecaje njihovih obitelji, ali kada bi oni samo znali na kakvom mjestu se nalazi njihova draga i voljena osoba, njihova sreća bi obrisala rijeku teških suza koja su čistila njihova lica.

Otac potom pruži svoju ruku prema ognjištu, prihvati goruću drvenu bilju koja se već skoro pretvorila u pepeo i reče:

- Dijete, što bi bilo da sada ti prihvatiš ovu bilju u svoje dlanove?

Odgovorim:

- Ne bih mogao, Oče, užarena je i ne mogu je držati u ruci.

Otac nastavi:

- Istina, bol je zaista teško iskustvo, nešto što uvijek želite izbjeći. Od najjačih bolova ostaju ožiljci, posljedice koje vaše tijelo i um pamte dok ste god stanovnici vaše stvarnosti.

Otac nastavi tihim, ali jasnim tonom:

- Sine moj, mnogi ljudi kroče teškom stazom, pate se, doživljavaju nesnosne boli, u fizičkom i psihičkom smislu. Nekada takve duše pozovem k sebi da ih poštedim nesnosne patnje i boli. Vjeruj mi dijete moje, toliko budu zahvalni da ti ne mogu opisati jer to nećeš moći razumjeti. Približit ću te sada još jednoj istini. Mnogo vas vjeruje u sudbinu. Ali niste u mogućnosti da putujete u budućnost pa uopće ne možete znati šta vas tamo čeka. Ne znate kada će vaše srce zasvirati posljednji takt otkucaja. Sine moj, mnogo je razloga zašto dobre duše napuštaju vašu stvarnost, neke sam ti bitne i otkrio. A reći ću ti sada još jedan. Učen si na način, da ako umreš s teškim grijehom koji носиš na duši, nećeš ugledati vrata moga doma. To je istina, ako se prije toga ne pokaješ ili mi ne dokažeš

da ti je istinski žao zbog svojih nedjela. Neke divne duše pozvao sam k sebi da ih spasim od budućeg događaja. A taj događaj podrazumjeva smrt u teškom grijehu, bez mogućnosti pokajanja. Spasio sam im dušu, spriječio da ne napuste vašu stvarnost s teškim grijehom na svojoj plahoj duši. Dragi moj, odgovora ima zaista mnogo za tvoj pojam razuma. Ja sam ti dao tri odgovora jer ti upravo razmišljaš o tri sebi bliske osobe koje su po vašem poimanju vremena prerano napustile stvarnost.

Otac me pogleda onako toplo, u očima Mu zablista ogromna ljubav. Mir i utjehu, očinski je prenio na mene. A ja, konačno shvatih neke stvari koje su me proganjale. Koje sam jednostavno želio znati, kao i svaki smrtnik, gladan znanja, i naoružan bezbrojnim pitanjima.

Ustao je i krenuo prema kuhinji, a ja sam ostao sjediti uz ognjište. Promišljam o stvarima o kojima smo razgovarali i sam sebi u bradu zborim: „Pa to je to, zaista svako pitanje ima svoj odgovor.“ Ponosan i sretan, ispunjen neizmjernim mirom u duši. Otac izlazi iz kuhinje noseći staru metalnu posudicu. Sjede pokraj mene. Bacim pogled na posudicu da vidim što je Otac donio. "Možda opet neki test", pitam se. Srećom, nikakvo ulje nije u njoj, Očevi testovi nekada znaju biti neobični, reći ću i bolni za nas. U posudici su se nalazile sjemenke bundeve. Otac progovori:

- Izvoli, sine. Oguli nam koju da se poslužimo. Jako su zdrave, a znam da ih voliš.

Vidno nasmijan, pruži mi posudicu i vrati pogled prema ognjištu. U meni kolaju još mnoga pitanja. Odvažim se i progovorim:

- Dragi Oče, dobri ljudi nakon smrti zasluže Nebesko Kraljevstvo, a kakva je sudbina ateista, agnostika, ili onih što kažu da nemaju vremena za Tebe?

Otac na to odgovori:

Bog i ja: 1 na 1

- Da, nemaju vremena. Ovako, dijete moje. Da bi se konstruirao savršen stroj, koji će kasnije biti pouzdan i služiti svrsi, potrebna je ideja, projekt, skica, određeno vremensko razdoblje, uložena sredstva, trud, znanje i volja. Kada bismo slijedili ove upute i primijenili ih u svom duhu, vaša čovječnost bi bila savršena. Naravno, ljudi nikada neće doći do razine savršenosti, jer tko bi vam tek onda bio ravan.

Našali se Otac uz osmijeh, te nastavi:

- Za sve se u životu uvijek pronađe vremena kada se ima volje. Ništa vas ne može spriječiti da se organizirate i posvetite stvarima koje vas ispunjavaju i čine sretnijim, boljim čovjekom. Pitao si me jedno dobro pitanje, kakva je sudbina onih koji me ne priznaju ili pak ne negiraju moje postojanje. Ključ spasa duše svakog čovjeka leži u moralu. Svaka osoba je dobrodošla u moj dom. Za svakoga ima, i uvijek će biti mjesta, sine moj. Ako netko nije vjernik, ne prakticira vjeru, niti posvećuje svoje vrijeme meni, ne znači da nije ravnopravan s onima koji to čine. Itekako je ravnopravan i zaslužuje sve što zaslužuje jedan deklarirani vjernik. Nema razlike između njih u mojim očima.

Ostao sam iznenađen Očevim riječima, možda malo i šokiran. Ali nije dopustio da se moja očita zbunjenost nastavi, te reče:

- Ako svi moralno živite, ako ste dobri prema svojim najbližim, ako poštujete sve oko sebe, i najviše ako poštujete i volite samoga sebe, svi ste vi isti kada vas promatram i svi imate priliku za spas. Ključ istog je biti dobar čovjek. Živjeti po ispravnim načelima i moralu, slušajući onu dobru stranu svoje savjesti koja vam šapuće i daje smjernice ka onom pravom putu. Putu ljubavi, mira, putu vašega spasa. Sada ću ja tebi, sine, postaviti jedno pitanje. Misliš li

Bog i ja: 1 na 1

da su osobe, koje sjede u prvim redovima crkava, klanjaju namaz u prvim redovima džamija, da su one najveći vjernici i da na taj način kupuju ulaznicu za moj dom?

Odmah odrješito odgovorim:

- Ne, Oče, ne mislim to.

Otac nastavi:

- Naravno, sine moj. Odgovor je ne. Svi su dobrodošli u moju ovozemaljsku kuću koja je rasprostranjena po cijelom svijetu u obliku crkava, džamija, sinagoga, hramova. Posjećujte moju kuću uvijek ako osjećate potrebu ili želite moju blizinu, mir i savez sa mnom. Želim ti napomenuti, sine moj, da sam ja svugdje, svugdje je moja ruka, mir i savez sa mnom imate u svakom atomu vaše stvarnosti. Obratiti mi se možete na tisuću načina, s tisuću različitih mjesta. Kada otvorite svoje srce, sve vas čujem. Bitno je da duboko u sebi nađete mir, i da budete dobra i moralna osoba. Tada se ne trebate ničega bojati. Niti se bojati za sudbinu svoje duše. E sada, sine, zaustavi se s guljenjem sjemenki. Uzmi na svoj dlan nekoliko istih i pojedi ih.

Na dlanu mi se nađe nekih pet-šest sjemenki i poslušam Oca. On potom upita:

- Baš su ukusne, zar ne?

Zagonetno se nasmija te nastavi:

- A sada, odaberi malo više sjemenki i ponovi isti postupak, dobro ih prožvači i progutaj.

Napunim šaku s desetak sjemenki i ponovim postupak. No, ovaj put nije mi bilo tako ukusno kao u prvom navratu. Vjerojatno je jedna od tih sjemenki bila trula, imala je ljutkast okus. Napravio sam neki smiješni izraz lica što je Oca jako nasmijalo. Opet mi se obrati:

- Razlika, je l' da? Ti si glazbenik pa ću se ovako izraziti. Konzumiranje prvih sjemenki bilo je u potpunoj harmoniji. Sve note su složene na pravom mjestu u svom tonalitetu. A prilikom konzumiranja drugih sjemenki dogodio se falš. Sve su note bile na svom mjestu, samo jedna je kliznula dolje i napravila disharmoniju. Nije baš ugodno uhu, zar ne? Što hoću reći, sine, tako je isto s vama ljudima. Skupina pozitivnih ljudi s dobroćudnim namjerama čine stabilan akord. Ali kada u takvu skupinu prodre netko negativan, tko želi poremetiti harmoniju mira i zajedništva, u većini slučajeva uspije u svom naumu. A zašto to prolazi tako lako? Kroz vaše vene prolaze crvena i bijela krvna zrnca, ali čim se u njima nađe mala doza otrova, truje se cijeli organizam s nerijetko fatalnim ishodom, ako se ne spriječi ili ne ublaži. Lako ste zavodljivi, tako jednostavno padate na šarm vanjskog blještavila. Dopuštate negativnim silama da vam kvare simfoniju. Zato te, sine moj, opet upozoravam. Budi oprezan, ne dopusti da te zavedu, biraj samo one zdrave i ukusne sjemenke. Ne biraj ih očima, ni osjetilima, nego srcem. Tako nećeš pogriješiti. Pokvarene sjemenke prepustite meni da im sudim, mogu li se posaditi u zemlju i roditi zdravu bundevu ili ipak ne. Takve osobe redovito posjećuju moju kuću da budu viđeni i da se mogu izjasniti kao vjernici. A kada napuste istu, čine zla djela, zaboravljajući slovo i riječ koje vide i čuju u mojoj kući. Onaj drugi, ateista, nevjernik, puno je bliže mome domu od spomenutog „vjernika“ ako je dobra i moralna osoba. Nadam se, sine, da me razumiješ.

Pratim, slušam, razumijem i upijam. Pomalo mi se slažu zamišljene kockice u glavi. Beta valovi moždanih neurona definitivno su povišeni.

Još nisam ispraznio skladište pitanja i jedva čekam odgovore. Razgovarali smo o dimenzijama, a najviše o odlascima duša iz naše stvarnosti. Pade mi na pamet jedno zanimljivo pitanje. Vezano za naše teme koje smo skoro završili.

- Da bi ljudska duša pokucala na vrata Nebeskog Kraljevstva, je li potrebno da ona ima svoje pečatirano ime? Mora li osoba biti primljena u zajednicu s vjerskim obredima? Kojim putem idu nerođene bebe, koje su spontanim putem napustile majčinu utrobu, a i one koje su prisilno, nečijom odlukom napustile istu?

Otac se pomalo uozbilji, ponovno dođe do zamagljenog prozora. Ali sada, umjesto da je prozor očistio starom krpom kako je to do sada činio nekoliko puta, prstom nešto ureza na istom. Ustao sam, prišao Ocu, pogledao u prozor i vidio taj jednostavan crtež. Nisam razumio njegovo značenje. Moje oči su vidjele običnu kružnicu. Otac potom progovori:

- Oluja još bijesni napolju. Pahulje se i dalje neumorno lome o kuću i ovaj zamagljeni prozor.

Prstom pokaza nacrtanu kružnicu i nastavi:

- Stalno se vrtite u krug, putujete i tražite. Da imate rep, sami biste sebe mogli stizati i hvatati se za isti. Prestanite trčati za samim sobom. Stanite i dobro promislite o tome. Ova kružnica je zatvorena, kao što je vaš um često zatvoren. Njega možete otvoriti sa samo nekoliko poteza.

Zatim Otac prstom nacрта dvije točke i ispod njih zakrivljenu liniju. Bijaše mi zanimljivo: kružnica se pretvorila u glavu s krupnim, nasmiješenim očima i ustima. Pitao sam se zašto je ovo napravio i što ću dalje čuti od Njega. Pretvorio sam se u uho, kako često volim reći. Otac me zatim pogleda i nastavi:

- Kada otvorite vaš um, razmislite duboko i pitajte se što još želite imati uz dobro zdravlje, mir i sreću. Shvatit ćete da isto toliko tražite slobodu izbora. Je li itko postavio pitanje nerođenom djetetu, želi li ono živjeti?

Pogleda prema crtežu. Primijetio sam u odsjaju i dubini Njegovih očiju nešto teško i skriveno. Nakon kratke stanke nastavi:

- Nerođena djeca, koja nedugo nakon svoga začeca napuste vašu stvarnost, imaju upravo ovakvu sudbinu. To možeš vidjeti na staklu ovoga prozora: sudbinu vječne sreće, mira i spokoja sa mnom. Uvijek su nasmiješeni, nedodirljivi i zaštićeni od vanjskoga nemira, koji ne može probiti ovo čvrsto i neprobojno staklo. Ne, sine, ne moraju biti u vjerskoj zajednici da bi došli do mene. Niti prolaziti prepreke da bi došli do moga doma. Ali nisu bez razloga začeti, zaslužili su živjeti u vašoj stvarnosti jer su i oni imali svoje životne zadaće. Ali se, nažalost moj plan nije ostvario jer se umiješao netko sa svojom zlom i sebičnom odlukom. Ako su te osobe sposobne zadovoljiti vlastitu požudu, pri tome ne razmišljajući o jedinom ispravnom prirodnom putu začeca, neka sutra budu sposobni pretočiti tu strast u oblik ljubavi i prihvatiti odgovornost.

Opet vidim tugu u očima našega Oca. Spominje oluju, pahulje i neizmjernu hladnoću koja okružuje Njegovu staru kuću. Razmišljam o tome koliko je velik i milostiv unatoč našoj oluji koja ga zasipa grijesima i hladnoćom ljudskih srdaca. Ipak je spreman na oprost, držeći uvijek ispruženu ruku pred našim slijepim očima.

"Tjelesnoj snazi potreban je alat da bi razbio jedan obični kamen, dok mentalna snaga ima moć da sama sruši brdo."

Seksualna orijentacija

Griješ, greška, pogreška. Riječi su koje se svakodnevno spominju u našoj stvarnosti. Imamo li namjeru da te riječi pretvorimo u pomirenje, ispravak i opraštanje? Lako je biti sudac i porota, ali nije baš ugodan osjećaj kada sjedimo na užarenoj stolici optuženika. Bio sam optuženik mnogo puta, ali želim znati je li mojim djelima i životnim potezima pravedno suđeno. Evo, Otac maloprije spomenu požudu, strast, ljubav i odgovornost. Mnogo sam se puta pitao je li moja postelja čista i ako je zaprljana grijehom, na koji način ću je očistiti? Napose, jesam li uopće pogriješio? Sjeli smo ponovno uz ognjište, unatoč tome što mi je bilo toplo i tijelu i duši. Tako mi je lakše s Njim razgovarati i gledajući dubinu Njegovih očiju koje su promatrale plamen vječne vatre. Otac je bio svjestan moje ograničenosti i sumnje, koja se na moju neizmjernu radost pretvorila u istinu. Bio je svjestan da sam samo čovjek kojemu je često potreban fizički dokaz da bi u nešto vjerovao. Osjetila, da bi Ga bolje razumio. Okrenem se prema Ocu i prozborim nekim pomalo stidljivim tonom:

- Griješio sam bludno, Oče. Na svoje grijehe nisam nimalo ponosan i iskreno se kajem zbog njih. Ali zašto nemam nimalo grižnje savjesti što sam vodio ljubav s osobom prema kojoj osjećam ljubav? Je li doista grijeh voditi ljubav prije braka?

Otac me zagonetno pogleda i izusti:

- Dijete moje, eto sam si sebi odgovorio na pitanje. Ali malo ću ti to preoblikovati. Nisi osjetio grižnju savjesti iz razumljivih razloga. Voditi ljubav s osobom koju voliš, uopće nije grijeh vrijedan

spomena. To doživljavate kao vrhunac svojih intimnih odnosa, predajući se voljenoj osobi cijelim svojim duhom i tijelom. Sine, grijeh je sebično zadovoljavati vlastitu požudu jer, velika je razlika između nasumičnog seksa i vođenja ljubavi s osobom uz koju si emotivno vezan. Sad zamisli da si na jednu stranu vage položio taj čin, želeći izmjeriti njegovu težinu. Na drugu stranu vage položi čisto zlo koje svakodnevno činite jedni drugima. Postavi samom sebi pitanje što je teže na vagi pravde. Živjeti emotivno kroz intimno predavanje duha i tijela osobi koju voliš ili činiti zlo drugoj osobi? Odgovor je vrlo jasan, zar ne? Ne činite štetu koja će nekoga zaboljeti, a s druge strane živite ljubav jer ona uđe u vaš život kada se najmanje nadate. Njeguajte je i shvatite da ona nema pravila niti ograničenja. Vidiš, dijete moje, uvijek se sve okreće oko čarobne riječi koja se zove *ljubav*. Nju živite od vašega začeca. Pobrinite se da njome uvijek budete vođeni, tako će vaša duša biti ispunjena i čista, bez grijeha, bez grižnje savjesti.

Otac zatim podiže kažiprst u zrak i usmjeri ga prema plamenu u ognjištu, te nastavi malčice jačim tonom:

- Imate kontrolu nad vlastitom sviješću i nad vlastitim tijelom. Ne zloupotrebljavajte ga i ne prodajte ni u kojem smislu. Prodajući svoje tijelo, prodajete i vlastitu dušu. Dobro promislite o tome. Žrtva je jedan od glavnih elemenata vašeg načina življenja, budite ustrajni i vrijedni. Tebi sam, dijete moje, rođenjem udahnuo talent za umjetnost. Na vrijeme si ga otkrio, brusio i još uvijek ga brusiš. Tako sam svakome čovjeku poklonio jednu ili više karakteristika koje treba razotkriti i izbrusiti. Dar koji posjedujete iskoristite u svojoj stvarnosti, prihvaćajte pomoć ljudi koji vam je žele pružiti, a ne marite za one koji vam pod noge bacaju trnje i otrovom

zasipaju zrak koji udišete. Iskoristite svaki potencijal koji posjedujete. Ako niste dorasli nekom poslu, izgradite se. Svaka prolivena kap znoja, bilo od učenja ili rada, vjeruj mi, sine, nije uzalud. Nadograđujte svoje znanje i uspostavite samokontrolu. Ali, nikada se nemojte prodavati na zamišljenoj mreži tržišta ljudima. Već je napunjen metežom i pomutnjom. Vaše tijelo, a pogotovo duša, doista nema cijenu!

Ušao sam duboko u neko razmišljanje, svjestan da se od Njega ništa ne može sakriti. Poznaje svaku hladnu pahulju koja uporno udara o staru kuću. Ja, običan mali čovjek, čujem lomljenje mojih i tuđih grijeha o Očeva vrata. Kako li je samo Njemu koji svaku pahuljicu, ne samo da mora izbrojati, nego razmotriti i oprostiti.

Otac potom izvuče suhu grančicu iz naslagane hrpe drvenih bilja. Njome djelomično očisti žar u ognjištu koji je bio bliže nama nego vatri. Ona je i dalje pucketala u istom ritmu. Otac je počeo nešto crtati u sivkastoj prašini izgorenog pepela na kamenoj podlozi ognjišta. Nakon što je završio ovaj jednostavni crtež na kojem je nacrtao mušku i žensku osobu okrenute jedno prema drugome, pogledao me i nasmijao se. Ja se također nasmijah i prozborim:

- Dragi Oče, upravo razmišljam, kako si lijepo nacrtao univerzum, a i našu planetu na kojoj živimo, svako stablo, mora, planine, očekivao sam malo ljepši crtež.

Obojica se uglas nasmijasmo. Eh, baš sam nekako miran, opušten i možda i previše izravan, s obzirom s kim sam u društvu. Da se Otac drugačije postavio prema meni, vjerovatno bih i ja birao riječi. Ali to je On, svemoguć, dobar, pun ljubavi i razumijevanja, a pri tome vrlo jednostavan. Oduvijek sam prema Njemu osjećao strahopoštovanje, ali od danas više nisam imao strah, jer sam odlučio živjeti po Njegovim

kristalno jasnim smjernicama koje mi je urezao u um. Nema više straha, ako odaberemo Njegov put. U svakom trenutku boravka s Njim, osjećao sam samo ljubav koju do sada nikada nisam doživio. Ona je prava slika velikog Gospodina. Otac mi se potom obrati s osmijehom, koji nije skidao s lica i kažiprstom pokaza prema crtežu:

- Gledaj, moj dragi umjetniče, remek djelo samo za tebe.

Opet smo se na sav glas smijali. Pa Otac usmjeri grančicu prema crtežu i reče:

- Muškarac i žena. Vi biste često kazali, jači nasuprot ljepšeg spola. No, ja se baš ne bih s tim složio. Moć ne čini tjelesna snaga i tko kaže da su muškarci jači spol? Tjelesnoj snazi je potreban alat da bi razbio jedan obični kamen, dok mentalna snaga ima moć da sama sruši brdo. Stvorio sam vas jednake da ne možete jedni bez drugih, jer u tome leži ključ opstanka vaše rase. Ne možete biti isti, ali budite jednaki, rame uz rame, oči u oči, kao što vidiš na ovom crtežu koji simbolizira jednakopravnost spolova.

Otac pruži grančicu prema crtežu, te između nacrtane dvije glave, muške i ženske, u pepeo ureza srce, simbol ljubavi.

- Sve se uvijek vrti oko ljubavi. Koliko god tema dotaknemo, uvijek se vratimo na početak, na simbol svrhe vašega postojanja. Što prije prihvatite jednakopravnost, lakše ćete sklopiti savez jedni s drugima i samim time shvatit ćete što je ljubav i njezina svrha. A spoznajući što je u biti ljubav, imat ćete osiguran savez sa mnom.

Razumijem velikoga Oca, u svemu se slažem s Njim, ali imam već spremno jedno novo pitanje. Ono je iznimno aktualno u današnjem društvu i baš me zanima Očevo mišljenje. Upitah Ga:

- Je li romantična veza predodređena samo za osobe koje su orijentirane prema suprotnom spolu, što je s homoseksualcima?

Oče, baš me zanima tvoje mišljenje, jer ovo je tabu tema današnjeg vremena.

Otac usmjeri pogled prema plamenu i progovori:

- Odgovor na tvoje pitanje je sloboda izbora. Ne osuđujte homoseksualne osobe zbog njihove orijentacije. Genetska predispozicija određuje seksualnu orijentaciju, a sada ću ti objasniti i na koji način. Kod heteroseksualnih osoba, spolno specifične oznake sprječavaju ženski fetus da postane previše maskulariziran, i da dođe u dodir s visokim dozama muškog spolnog hormona testosterona, a s druge strane muški fetus da postane feminiziran u dodiru s previše estrogena. Tako različite oznake štite osobine fetusa da postane maskulariziran ili feminiziran, dok neke utječu na genitalije, druge reguliraju seksualne preferencije, to jest seksualni identitet. Kod homoseksualnih osoba, u prijenosu tih oznaka s roditelja na potomke, mogu uzrokovati obrnuti efekt, kao što je feminizacija sinova ili maskulinizacija kćeri. Što ti želim reći, sine moj, uopće ne volim kada se dijelite po bilo kakvim osnovama. Zar vam je potrebno da se sukobljavate zbog seksualne orijentacije. Upravo sam naveo zašto su neki ljudi različitih seksualnih nagona. Ljudi koji imaju drugačiji genetski kod nisu bolesni, kako ih neke osobe često nazivaju. Sloboda izbora, sine moj, a pri tome ne zaboravite živjeti u skladu s mojom riječju i ne zaboravite da ste svi moja djeca. Živite moral, budite tolerantni. Jedino što u svemu ovome strogo osuđujem je nasilje. Bilo s jedne ili s druge zamišljene strane. Osuđujem agresivnost homoseksualnog lobija, kao i nasilje onih koji su na suprotnoj strani od njih. U vašoj današnjosti, globalno, ne biraju se sredstva da bi se nametnula određena

filozofija ili demantirala ista. Ljudi bi između sebe bili mnogo tolerantniji kada bi se transparentnost pretvorila u mir i privatnost. Volite koga želite i ne sudite drugima ako su drugačiji od vas samih. I opet ti ponavljam, sine moj, ne možete biti svi isti, ali budite jednaki, kao što ste u mojim očima.

Odmah Mu postavim pitanje:

- Oče, kakav je ispravan korak stvaranja novog života?

Otac uzvрати:

- Novi život je predodređen mnogo prije nego išta odlučite poduzeti.

Potom grančicom pokaza na crtež u ognjištu i nastavi:

- Jedini način na koji čovjek uplovljava rađanjem u vašu stvarnost, jeste izravnom interakcijom ovih dvaju likova koje vidiš na crtežu.

Nekako sam se nadao da Mu nisam naporan sa silnim pitanjima, ali zaista ih imam još mnogo. Otac me pogleda, usmjeri grančicu prema mojim prsima i reče:

- Tvoje je srce uznemireno, duša ti je gladna znanja. Ja imam svo vrijeme u svojim rukama, neću ti pobjeći nigdje, sine, slobodno pitaj.

Nasmijao se Otac, osjetivši moju povremenu brzopletost. Vidno radoznao progovorim:

- Što je s obiteljima koji ne mogu imati djece, a toliko ih silno žele?

Otac spremno reče:

- Ispričat ću ti priču o još jednom mladom bračnom paru. Nisu mogli začeti dijete, sve su pokušavali. Posjećivali liječnike, alternativne medicinare, travare, kao i mnoge stručnjake koji se bave tom problematikom. No, jednostavno nisu uspijevali. Bili su očajni i tužni, toliko su željeli proširiti svoju obitelj, pružiti svoju

ljubav malenom djetetu kojega su toliko silno željeli. Donijeli su jednu plemenitu odluku - usvojiti dijete. Bili su sretni. Voljeli su usvojenoga sina kao svoje vlastito dijete, a sin im je cijeli život uzvrćao ljubav i bio zahvalan što je rastao u obitelji punoj ljubavi. Lijepo su ga odgojili, usmjerili na pravi put i naučili svim pravim životnim vrijednostima. Sin se oženio, osnovao vlastitu obitelj i imao troje djece. Od silnih obveza, mnogi se pravdaju da nemaju vremena za svoje roditelje, ali u ovom slučaju, nije prošao niti jedan jedini dan da ih nije nazvao telefonom i upitao za zdravlje. Rijetko koja nedjelja je mogla proći a da nije došao sa suprugom i djecom na ručak kod njih. I tako, prolazile su godine, roditelji ostariše, otac umre, majka ostane sama. Sin nije mnogo razmišljao. Nije ju htio preporučiti u starački dom ili neku drugu, sličnu ustanovu. Želio je da mu uvijek bude na oku, da ju može paziti i služiti, kao što je ona njega kada je bio malen i nemoćan. Pozvao je majku da živi s njima. Ona je nesebično smatrala da će im smetati, ali je sin uporno zahtijevao. Majka je pristala. Čovjeka možemo usporediti s voćkom. Kada je mlada, puca od ponosa i samopouzdanja. Kada sazrije, onda je teška za ubrati. Zrake sunca, kao i životne nedaće, ostavljaju trag u obliku boja na obrazu. Kada ostari, postane naborana, tjelesno trula i umorna, nitko ju ne želi gledati, kamoli obrati. Ali u ovom slučaju tolika ljubav vjernog djeteta nije dopustila da njegova voljena voćka sama trune pod silom godišnjih doba. Nakon majčine smrti, sin je redovito posjećivao grobove gdje su pokopani otac i majka, molio se za spas njihovih duša i razgovarao s njima o vremenima koje su proveli zajedno, kao prava obitelj. Nisu mu bili biološki roditelji, ali su bili primjer pravog roditeljstva prepunog ljubavi. Dijete

moje, ako netko nije u mogućnosti začeti i roditi dijete, nemojte izbjegavati ovakav put. Nažalost, mnoga djeca su ostavljena od vlastitih roditelja. Oni žele svoj dom, puni su ljubavi koju žele primati i pružati. Udomitelji siročadi zaista znaju pružiti ljubav djetetu, nekada i više nego biološki roditelji. A s druge strane, što reći za roditelja koji sirotu bebu ostavi u kontejneru za smeće, ili ju proda kao neki predmet, ili ju nažalost ubije dok je još u utrobi majke? Prihvatite moje darove i odgovornost. U životu sve dolazi na naplatu, pogotovo kada ostarite. Ako želite biti voljeni i poštovani do kraja svog života, neka vam ovo siroče iz priče bude za primjer. Zahvalnost se treba zaslužiti!

Odriješit je bio Otac, uzeo je jednu bilju iz hrpe i nahranio vatru. Pitam samoga sebe, je li prikladno vrijeme da Mu postavim još jedno pitanje vezano za seksualnu orijentaciju s obzirom da smo razgovorom otišli u drugom pravcu, mojom blagom krivicom. Budući da imam mnogo pitanja, bojim se da ne bih koje zaboravio postaviti, poštujući neku kronologiju. Njegovi savjeti, jako su poučni zato ga volim slušati kada mi priča svojim melodičnim glasom koji zvuči poput najljepšeg instrumenta. Bez kronologije, pripremam pitanje i odvažim se:

- Oče, vratimo se na seksualnu orijentaciju. Osobno, teško osuđujem pedofile. Molim Te reci mi nešto o tome?

Otac uzvratiti:

- Odmah da ti kažem jednu stvar dijete, pedofilija nije nikakva seksualna orijentacija, nego je psihički poremećaj. U većini slučajeva takve osobe imaju sposobnost samokontrole nad svojim umom i tijelom prije nego se pretvore u monstruma koji će kasnije nekome uništiti djetinjstvo, a po tome izazvati traumu koja će nesretno dijete proganjati cijeli ovozemaljski život. Bitno

je pravovremeno reagirati jer osobe takvih sklonosti na vrijeme trebaju prepoznati tu simptomatiku i poduzeti sve da se taj psihički poremećaj pobijedi. U takvim slučajevima stid i sram ne smije biti blokada umu, nego osoba s bolesnim nagonom treba žurno potražiti stručnu pomoć. Ako takav ne pobijedi samoga sebe i počini bludni čin nad nevinim djetetom, treba strogo odgovarati za svoje nedjelo. Ja ću mu suditi kada dođe pred lice moje pravde. Osim toga, treba mu se strogo suditi i u vašoj stvarnosti jer su oni iznimna opasnost za vaše društvo. Vjeruj mi, sine moj, pravedna presuda, snažna je poruka potencijalnim počiniteljima budućih nedjela.

E, moj dobri Oče, tvoje snažne poruke neka ugledaju svjetlo dana. To je jedino što u ovom trenutku želim.

*"Pravedna presuda snažna je poruka
potencijalnim počiniteljima budućih nedjela."*

Nadnaravne sposobnosti

Unutar prostorije zavladała je tišina. Razmišljam, pitanja se samo nižu, zapisujem informacije duboko u svoj um čekajući Oca da se vrati. U međuvremenu otišao je u kuhinju i ponovno klapao s limenim posuđem. Konačno sam osjećao istinski mir, dobroćudnost Očevih namjera i apsolutnu prihvaćenost prvi put u životu. Nisam više sam. Bez obzira što sam svjestan da je On uvijek s nama i oko nas, ne želim ići odavde, želim ovdje ostati. I dalje sam radoznao. Nikako nisam mogao isprazniti kapacitet pun pitanja. Okrenem se prema kuhinji i glasno prozborim:

- Oče, treba li ti moja pomoć?

Otac proviri iza vrata i s osmijehom mi se obrati:

- Lijepo od tebe što se nudiš dijete, sad ću ja doći k tebi!

Znao je da Ga čekam s novim pitanjima te mi je dao vrijeme za razmišljanje. Mnogo ih se nakupilo u meni, ipak biram ona najvažnija. Otac potom izađe iz kuhinje noseći bukaru u ruci. Pruži mi je i reče:

- Evo, popij malo vode da ti se grlo ne osuši pokraj ovoga plamena. Glasnice će ti trebati, napoji ih.

Uzmem bukaru objema rukama, zahvalim Mu se, te popijem malo vode. Otac reče:

- Evo, maloprije si me pitao treba li mi pomoći.

Toplo se nasmija Otac i nastavi:

- Jedini način na koji to možeš učiniti je da pomažeš i činiš dobra djela drugim ljudima i svim živim bićima na vašem lijepom planetu. A pomažeš mi na taj način što mi olakšavaš odluke na

krajnjem sudu. Neka ti se dobrota duše ureže u svakodnevicu, sud ti neće ni trebati.

Malo se zamislim i uzvratim:

- Oče, zar je to tako jednostavno?

Otac reče:

- I jeste i nije. Imaš sve smjernice na svom putovanju, ali čuvaj se okoliša. Bez obzira na stazu kojom kročiš, okoliš utječe na tvoj korak. Udišeš ga, promatraš, šarolik je i privlačan tvome oku. Pazi se da te ne zavede, jer je sve opasniji i utjecajniji na vas. Zlo, upakirano u neodoljivu mirisnu aromu, puno šarenila i opojnih oružja mame te k sebi i teško ćeš se oduprijeti. Jedan mali savjet za tebe, sine. Uvijek sjaji u životu bez obzira na sivilo koje te okružuje, jer jedino svjetlost pobjeđuje tamu.

Ispijem nekoliko gutljaja vode, pogledam Ga u oči i progovorim:

- Dragi moj Oče, imam veliku čast gledati u tvoje oči pune mudrosti i istine i hvala ti što mi se izravno obraćaš. Zanima me imaš li savjet kako vjerovati u Tebe, a da te tjelesno ne osjetimo? Znaš, Oče, koliko smo nepovjerljivi, skeptični i ograničeni. Zašto kriješ svoj lik od nas kada znaš da bi se sve promijenilo na bolje da te možemo vidjeti i čuti?

Otac potom pruži ruku na moje lijevo rame i toplo me zagrlj.

Bistrinom svojih očiju me pogleda i reče:

- Večeras smo vodili sličan razgovor kada sam položio svoje ruke na tvoja ramena. Sjećaš li se da si osjetio bol na lijevoj strani? E, bol si osjetio, ali je nisi vidio, zar ne? Evo udišeš zrak, osjetiš njegovu svježinu i kako hrani tvoje tijelo. Bez njega ne možeš živjeti, ali ga ne vidiš, sine, zar ne?

Odgovorim Mu:

- Da, Oče, istina je.

Otac nastavi:

- Sine moj, ne krijem se od vas, čak vam se i često obraćam. Samo ne razumijete moju komunikaciju, te često moje obraćanje izgleda kao monolog. Mene ne vidite jer ni vaš vid nije savršen, zar ne? Ali vaše otvoreno srce me može vidjeti i osjetiti. Ono jedino ima snagu, mogućnost i način da osjeti moje djelovanje u životima svih vas. Ono što vas želim naučiti jeste da naučite čitati moju riječ, moje obraćanje svima vama. Evo navest ću ti nekoliko primjera kada sam se izravno obraćao tebi, a sigurno ćeš se sjetiti tih događaja.

Otac se zagonetno nasmija te nastavi:

- Tih ljetnih mjeseci, često si dolazio u prirodu sa svojom majkom, nesvjesno bježao od ljudi, od stvarnosti. Bio si jako povrijeđen i razočaran u određene ljude kojima si vjerovao. E sad se pokušaj sjetiti, što se događalo u trenutcima kada si na svom zvučnom uređaju emitirao krasnu ariju koju si snimio i posvetio meni?

Malo se zamislim, pokušavam se prisjetiti tih događaja. Sjetio sam se, da, to je to! Ushićeno pogledam u Oca i prozborim:

- Bijeli leptir?

Otac se toplo nasmija i odgovori:

- Da, sine moj, bijeli leptir.

I dalje sam bio pomalo iznenađen:

- Oče, bilo mi je malo čudno zašto je taj bijeli leptir bio bez straha. Svaki put kada sam pustio i pjevuo tu pjesmu, on se pojavljivao i znao sletjeti na moju kosu, rame ili dlan. Majka mi je tada rekla da je to Božji znak, Tvojih ruku djelo.

Otac odgovori:

Bog i ja: 1 na 1

- Tvoja majka ti je rekla istinu, sine, jedna divna i mudra osoba, trebao si je slušati. A sjećaš li se vremena kada si bio mnogo mlađi, razdoblje kada si bio dijete, sve do ulaska u razdoblje puberteta. Tada si bio tako dobar i nevin. Imao si iznimno snažnu vjeru. Sjećaš li se što se događalo kada si se više puta zavjetovao i tražio da ti uslišim molitve?

Zamislím se i sjetím što je bilo u tim vremenima i dalje ushićenim tonom odgovorim:

- Da, Oče, sjećam se da si mi tada uslišio svaku moju molitvu.

Otac nastavi:

- Eto vidiš, dijete moje, izravno si mi se obraćao svojim duhom i dobivao si moje odgovore. Kasnije si poljuljao drvenu stolicu na kojoj si sjedio, svojim grijesima i sumnjom. Ona s vremenom postade sve trulija. Ako na vrijeme ne pronađeš svoju vjeru, trulež će se proširiti i izgubit ćeš čvrstinu ispod sebe i nažalost, pasti duboko u bezdan. Naveo sam ti samo nekoliko primjera svoga izravnog obraćanja tebi, a ti si u mojim očima isti kao i sva druga moja djeca. Ja se obraćam svima. Samo mnogi, kao i ti, ne prepoznaju moje obraćanje. Tek kada doživite dubinu svoje istinske vjere, shvatit ćete moje znakove, moju riječ, moju istinu.

Svijest mi se konačno probudila. Zaista sve ima smisla. Imam još pitanja vezanih za ovu tematiku i jedva čekam Očeve odgovore.

- Kako se otvoriti, kako razumjeti, koji su načini, Oče? Može li svaki čovjek spoznati i razviti duhovnu inteligenciju? Je li naš um uopće sposoban za takvo nešto? - upitao sam Oca. Otac uzvрати umjerenim i melodičnim tonom:
- Mozak, taj čudesni organ. Organ koji ste uspjeli samo djelomično razumjeti. Provodili ste istraživanja da biste dobili rezultate.

Uspjeli ste pobiti staru teoriju da se koristi samo jedna desetina potencijala toga organa. Da, istina je, moždana aktivnost se može izmjeriti, ali ne i sve njegove mogućnosti. Svaki vaš organ stoji na svom mjestu i namijenjen je obavljanju zadataka u punom kapacitetu, baš kao i vaš mozak. I nije istina da koristite samo deset od sto kapaciteta mozga, jer po potrebi, koristite njegov puni kapacitet. Objasnit ću ti to na najjednostavniji način. Tehnološkim napretkom u medicini uspjeli ste kreirati uređaj koji mjeri moždanu aktivnost. Ona se po potrebi aktivira u potpunosti, tako da odmah možemo eliminirati staru teoriju iskorištenosti. Sve je to blisko vezano i za vaša osjetila, jer ako, nažalost, izgubite određeni osjet, ostala osjetila će se pojačati i prilagoditi. Ni jedno istraživanje nije gubljenje vremena. Dobili ste odgovore i demantirali prvobitne teorije, ali sada je bitan vaš angažman oko povećanja iskorištenosti potencijala vašega mozga. Zato sam za njega rekao da je čudesan organ, zar ne? Već sam ti rekao jednu stvar koja će ti olakšati da shvatiš moje slovo. Geniji koji su mijenjali povijest i iscrtali pravce budućnosti čovječanstva u znanstvenom i tehnološkom smislu, više su iskorištavali taj potencijal s kojim je svatko od vas rođen. Oni su možda malo, da se izrazim povlašteniji, jer su genetskom predispozicijom rođeni s olakšicama u razumijevanju, to jest razvijenim sustavom korištenja moždanih mogućnosti. No, svatko od vas može razviti taj potencijal i po tome doći do spoznaje i razvitka svake vrste inteligencije. Pa i spoznati samoga Boga. Već smo razgovarali o tome, koliko ste kroz kratko razdoblje tjelesno i intelektualno evoluirali. Evolucija se nastavlja i dalje, pogotovo evolucija vašega tijela. No intelektualna evolucija sve više zaostaje. Zle sile, koje

vladaju vašom stvarnošću, koriste vrlo jednostavne, ali učinkovite metode kako bi spriječile nastavak napretka intelektualne evolucije. Svjesni su činjenice, ako dođete do određenog stadija intelektualnog napretka, da ćete spoznati složenost tkiva i vaše stvarnosti. Zadatak je sljedeći, spriječiti spoznaju moga postojanja i moga utjecaja na stvaranje vaše dimenzije koju ne možete razumjeti. Osim što sprečavaju vaš intelektualni razvoj, kroz iste ili slične metode ostvaruju potpunu dominaciju i manipulaciju nad vama.

Otac mi je dao odgovor kojega sam u određenoj mjeri bio svjestan. Sve me nekako vodilo ka tome da Mu postavim pitanje usko vezano za našu temu, te progovorim:

- Postoji li šesto osjetilo?

Otac kažiprstom pokaza na nacrtano srce u ognjištu. Nasmija se i reče:

- Osjeti su stvarni, svakodnevno ih koristite. Mnogo toga još trebate naučiti, pa prihvatiti u svoju stvarnost. Osim vaših pet znanstveno prihvaćenih osjetila, svjesni ste da ih postoji još, samo nemate opipljive dokaze za iste. Već smo spominjali ljudsku rezerviranost kada su za vaš pojam nadnaravne sposobnosti u pitanju. Vratit ću se na spoznaju moždanog potencijala. Kada bismo bili u mogućnosti da taj potencijal podignete na višu razinu svijesti, riječi kao što su čudo i nadnaravnost, pretvorile bi se u istinitost i stvarnost. Sine moj, i sam si svjedok snage ljubavi koja aktivira dodatna osjetila u tvome životu. Koliko puta si doživio telepatiku komunikaciju s osobom s kojom si emotivno vezan? Da, mnogo puta zar ne? Koliko se puta u vašoj stvarnosti dogodilo da netko doživi nesreću, a njezina bliska osoba to osjeti u tom trenutku bez

obzira što je kilometrima udaljena od nje? Da, mnogo puta. Mogao bih ti još mnogo toga reći, ali nadam se da si shvatio poantu, sine moj. Najjači osjećaj koji imate usađen u sebi je osjećaj emotivne povezanosti, to jest ljubavi. Kako je samo lijepo voljeti, a još ljepše od toga jeste, biti voljen.

Nova spoznaja me obradovala i od danas drugačije gledam na stvarnost. Istinu sam saznao i duboko je urezao u svoje srce.

*"Ropstvo je zabranjeno, a ja sam rob.
Tko krši zakon, moj gazda ili ja?"*

Oni koji bi htjeli biti bogovi

Snježna oluja napolju doživjela je svoj vrhunac. Ne mogu riječima opisati kako je snažna i razorna. Očeva kuća je stabilna, kilometarski temelj ispod nje. Ali sve mislim da joj vanjska sila, ipak može naškoditi. Moj pokojni djed je gradio kuće ovakvoga tipa, kamen na kamen, eh koja stabilnost i čvrstina. Ali ovako snažna oluja vjerovatno bi raspršila takvu kuću na tisuće komada. Ovo je Očeva kuća, najstabilniji objekat, nedodirljiv i siguran. Tako sam se i ja osjećao u ovom ugodnom i toplom zdanju, u najljepšem drušvu kojega sam ikada mogao poželjeti. Razgovarali smo o osjetilima, moja su bila isključena na vanjski utjecaj, jer mi je duh miran i siguran uz Očevu nazočnost. Ne postoji ta oluja koja me može gurnuti u bezdan. Dok god imam čvrstu vjeru, u Očevim sam rukama. Saznao sam mnogo toga što me zanimalo. Konačno sam naučio ispravno čitati. A ono što je najvažnije, naučio sam ih razumjeti i napose živjeti.

Teške teme nas čekaju. Spremio sam neka pitanja koja mi godinama uzrokuju nemir, tjeskobu i bijes u duši. Otac je znao što ću Ga pitati. Opet je otišao do prozora kuće, ali ovaj put samo promatrao zamagljeno staklo i nije ga čistio kako je to do sada radio nekom starom krpom. Promatram i šutim. Neugodno mi je progovoriti s obzirom da u Njegovim očima beskonačne dubine, vidim tugu i bol. Držeći krpu na dlanu, gledajući i dalje kroz zamagljeni prozor, reče:

- Moja ruka se ne može umoriti, ova stara krpa se ne može isprljati, niti potrošiti. Ali krenem li s brisanjem ovog zamućenog stakla, neću moći stati jer će se stalno zamagljivati po ovoj snažnoj oluji.

Korijen zla, snažna je sila. Sila koja materijalizira neoprostiv grijeh.

Otac potom dođe k meni, sjede, te nastavi:

- Sine moj, ovo što čuješ napolju, opet ti ponavljam, to je vaša trenutna stvarnost. Oluja se sve više pojačava pa i onda kada misliš da je doživjela svoj vrhunac. Nažalost nije, bit će još snažnija.

Potom uze bilju iz hrpe i ubaci je u vatru i reče:

- Vatra se ne smije ugasiti, dok god ona gori, postoji nada. Ona te trenutno drži na životu jer ako se ugasi, smrznut ćeš se i odletjeti nošen ovim snažnim vjetrom u bezdan nezasićenog zla.

Odgovorim malo sramežljivim tonom:

- Oče moj, nije me strah jer znam da si tu. Tvoja prisutnost daje mi neizmjernu sigurnost i zla se uistinu ne bojim.

Otac se toplo nasmija, kao da su Ga obradovale moje riječi, te reče:

- Lijepo je, sine, što si konačno otvorio oči kroz svoju grešnu dušu, te dotaknuo istinu. Dogodit će se trenuci u životima sviju vas kada zaboravite na sebe.

Pokaza na vatru i nastavi:

- Plamen svjetlosti vaše duše hranite s biljama koje ćete sami morati pronalaziti i slagati na hrpu. Uvijek se osigurajte da na toj hrpi imate dovoljno rezerve, da vam ne nestane goriva kojim hranite svoj plamen. Dolazi još snažnija oluja, dolaze za vas još teža vremena.

Nije mi svejedno ovo slušati, teško mi pada nepravda koju živimo. Često se pitam, hoćemo li ikada u našoj stvarnosti biti u miru, u savezu s istinom, osjetiti slast pobjede dobra nad zlom? Tijekom ovog nesvakidašnjeg druženja upadam u duboka razmišljanja. Možda je ovo

previše za moj um. Pokušavam svaku misao Oca zabilježiti u zamišljenu knjigu beskonačnog broja stranica. Uхватim i trenutke kada samom sebi postavljam retorička pitanja. Ali zašto to radim kada sam na izvoru rijeke koja mi svojom bistrinom istine i reflektirajućeg svjetla daje odgovore na sva moja pitanja koja postavljam naglas? Evo, još jedno retoričko pitanje. Ma, idem sada naglas i razmišljati, Otac me pozorno prati i čeka da progovorim. Nastavim:

- Oče, kako se oduprijeti zlu, na koji način ga pobijediti, i jesu li ljudi svjesni trenutnog bjesnila oluje koja vlada našom stvarnošću?

U Očevim očima vidim bol koju doživljavamo svakodnevno kada postanemo svjesni težine neprekidnog nemira. Položi svoju ruku na moje rame, pogleda u oči kao da mi neverbalno daje odgovor. U Njegovim očima sam vidio odgovor. On reče:

- Korijen zla, probio se kroz teške stijene koje su štitile njegov izlazak na dvoboj sa sunčevim zrakama. Nahratio se energijom grijeha, izrastao na oko, u neodoljiv cvijet, koji širi teško odoljivu mirisnu aromu. Moja ruka, neprekidno je ispružena prema vama, mojoj djeci koju jako volim Ali slijepi ste, ne vidite. Vidite i mirišete samo ovaj cvijet koji vas je zaveo bez imalo truda. Zato su, sine moj, došla ova teška vremena za vas. Lakše je pasti pod okrilje zla, koje vas privlači snažnom silom, ne birajući sredstva. Pakt s Nečastivim živi svoj vrhunac i još više napreduje i osnažuje se. On vašim pastirima daje moć i dominaciju u ovozemaljskoj stvarnosti. A vi, kao malene ovce, slijedite i slušate pogrešne pastire. Okruženi ste bijesnim psima, koji se predstavljaju kao vaši čuvari. Ti su psi poslušni svojim pastirima jer su im dali slobodu. Kada ogladne, mogu vas proždrijeti i zadovoljiti svoj neutaživi apetit.

Otac potom ustade, zakorači prema ulaznim vratima kuće, prisloni uho na njih te se okrenu prema meni i nastavi:

- Sine moj, slušaj ove teške melodije orkestra u kojem je svaki instrument raštiman. Note su na stalku ispred svirača, ali ih on ne zna čitati, kamoli naštimiti svoj instrument. Odgovorit ću ti sada na tvoje pitanje. Sve više ste svjesni, samo se bojite priznati. Zlu se možete oduprijeti kada izgradite čvrst i nedodirljiv temelj u središtu vaše duše. To je tek početak vašega opiranja jer sami temelj ne čini kuću. Nakon što izgradite kuću na tom čvrstom temelju, snagom svoje vjere činite svoj dom neprobojnim od napada vanjskih utjecaja.

Ponovno dođe i sjedne pokraj mene. Podiže desnu obrvu, kao da želi izvući još pitanja koja su mi na vrhu jezika. Njegova gestikulacija mi bijaše simpatična pa sam se nasmijao, a On učini isto, te reče:

- Sine dragi, po naravi si rođen kao netko tko zaista može mnogo pričati, zašto si se sada odlučio za šutnju?

Nasmijasmo se obojica još glasnije i na taj način razbismo atmosferu teških tema. Odgovorim Mu:

- E, dragi moj Oče, meni treba malo vremena da povežem sve konce, trebao si me malo spretnijeg i pametnijeg stvoriti.

Smijeh se nastavio i dalje. On mi dlanom pređe preko raščupane kose i reče:

- Ti si, sine moj, čovjek koji umije da priča. Nekada i previše, što nije dobro za tebe. Ali sigurno si upoznat s činjenicom da je puno lakše naučiti pričati, nego šutjeti. Nauči se šutjeti u svom ovozemaljskom životu, a preda mnom, ipak možeš biti brbljavac.

Bog i ja: 1 na 1

Nasmija se toplo. Sve mi je ovo prebrzo prolazilo, kao strijele informacija kroz moj ograničeni um. Ipak sam sve pohvatao, bar se iskreno nadam, te nastavim sa svojom znatiželjom:

- Postoje oni koji bi htjeli uzeti tvoju ulogu. Što mi, Oče, imaš reći o njima?

Otac reče:

- Oni mogu mijenjati vaš svijet, na bolje ili na gore, ali ne mogu stvoriti novi. Opasna je igra kojom se igraju. Opasni su savezi koje sklapaju jer moja tolerancija također ima granicu. Najgore od svega jeste, što se koplje koje bace prema mome licu lomi na nevinim ljudima. Po vašem poimanju vremena, drevne civilizacije su gradile velike građevine koje su simbolizirale grobnice, mjesta za razne obrede i molitve. Za primjer ću ti navesti drevni Egipat, gdje su stotine tisuća ljudi gradile jedan jedini objekt koji simbolizira grob tadašnjeg vladara, a kasnije ćete otkriti da to nije samo obična grobnica. Toliki broj graditelja gradilo je samo jedan objekt, jednu malu točkicu na vašoj planeti, a danas samo stotinu ljudi gradi cijeli vaš svijet i oblikuje ga po svome. Postali ste pohlepni, vjerujući u lažnog boga koji se zove novac. A novac i materijalna dobra, postali su jedina moć kojoj vjerujete i kojoj se klanjate. Na moju žalost, oni koji sebe nazivaju elitom, imaju moć jer posjeduju novac, za kojim vi toliko silno žudite. Bacaju vam mrvice po stolu, a vi, razgolićenim umom hvatate i borite se za posljednji zalogaj.

Zaustavim Oca i upitam Ga:

- A što bi bilo kada bi svaki čovjek bio materijalno bogat, imao novca, bi li onda svaki čovjek bio neovisan?

Otac nastavi:

- Kada bi svaki čovjek bio imućan, oni koji su iznad vas, smislili bi drugi način kojim bi uspostavili dominaciju i ovisnost o njima. Začaran je to krug, sine moj. Zato vam često ponavljam da obogaćujete svoju dušu i svoj um da biste pronašli pravi put, put vječne dobrote, mira i istine. Sine, eto mene odmah, samo da ti nešto donesem.

Otac potom ustade i zaputi se u kuhinju. Ovaj put sam se iznenadio kada sam vidio što Otac nosi u ruci. Željezni lanac. „Što li je sada priredio?“ Pitam se. Otac ponovo sjede pokraj mene i nastavi:

- U ne tako dalekoj prošlosti, ovim su vas vezali oko nogu, ruku, struka i vrata. Tjelesno ste bili izrabljivani kao neke zvijeri. Umirali u teškim mukama i bolovima radeći do smrti za tuđe ideale. A sada, uzmi ovaj lanac u svoje dlanove i osjeti njegovu težinu.

Poslušam Oca i prihvatim teški lanac u svoje ruke. Otac nastavi:

- Na moju radost, velikim dijelom ste se riješili ovakvih okova, ali na žalost, objeručke ste prihvatili još teže. Sada ste postali robovi još težih, ali tjelesno nevidljivih okova oko svoga vrata i svojih udova. Moderno ropstvo sine moj, većina nije svjesna težine nevidljivog lanca kojim ste obavijeni po čitavom tijelu.

Upitam Ga:

- Na koji način, Oče, možeš li mi objasniti?

Otac odgovori:

- Već sam ti rekao sine, postali ste robovi novca. A vaši robovlasnici su korporacije koje proizvode isti. Većina vas, da bi si priuštila bilo kakvo materijalno dobro, ovisni ste o novom sustavu. Doživotno se vežete potpisivanjem lihvarskih ugovora. Nekada želite pobjeći iz ruku legalnih kamatara, ali ne uspijevate. Jer sami

Bog i ja: 1 na 1

ste odabrali takav put. Put koji vam je nametnut i koji ste prihvatili bez pitanja za vaše mišljenje. Koliko se god pokušavali otrgnuti iz tih teških okova, sustav vam ne dopušta, a omča se sve više stišće oko vašega vrata.

Zamislom se... Doista je tako kako Otac govori, a ja nastavim s pitanjima:

- Ima li rješenja? Kako se izvući ?

Otac nastavi:

- Zašto sam vam svima rođenjem pružio neki poseban dar, sine moj? Upravo zbog toga da se trudite, da postanete vješti u baratanju svojim najvećim talentima. Umjereni perfekcionizam je poželjan, postanite jedni od takvih. Nebo neka vam bude granica, a tlo pod nogama čvrsto. Dao sam vam i um koji također cijeli život nadograđujete znanjem i raznim iskustvima. Postanite svjesni stvari koje se događaju oko vas. Upotrijebite svu svoju sposobnost i snagu uma, doći ćete do cilja i riješiti se teških okova.

Odgovorim Mu u blagoj nevjerici:

- Oče, to nije nimalo jednostavno.

Otac reče:

- Da je život jednostavan, ne bi bio zanimljiv, zar ne?

Otac se zagonetno nasmiješi i nastavi:

- Sine, vratit ću se malo na probleme vaše stvarnosti. Već smo spomenuli dominaciju i moć određenih u vašoj svakodnevici, a sada ću ti to malo opširnije objasniti. Postali ste ovisni o mrvicama koje prosipaju po vašem dvorištu a da niste svjesni da ste postali kokoši koje im mnogostruko vraćaju u obliku perja, jaja, pa na kraju i vašega mesa kojim ih hranite. Vi im dajete krila za let. Osim toga što prosipaju mrvice kruha, koje su brzo

kvarljive, posipaju i vašu njivu koja rađa zdrave plodove. Sada zamisli, koliko vi pružate njima, a koliko oni vama. Ali dobro, sami ste tražili i prihvatili takav način života. Znaš li, sine, što se događa u današnjem vremenu, te što će se događati u budućem? S obzirom da poznaju svaku vašu slabost, oni uspostavljaju maksimalnu dominaciju i kontrolu. Već sada vas je lako pratiti i pronaći u svakom trenutku, kroz tehnološke naprave koje su plasirane da vam navodno olakšaju život. Mislite da vam je na taj način cijeli svijet nadohvat ruke, a u stvari vi ste postali instrument koji je uvijek dostupan svome dirigentu, svirate kako palica zamahne. Postali ste ovisni o tehnologiji bez koje više ne možete zamisliti svoj život. Živite u nekoj virtualnoj stvarnosti, a slijedom istoga vaš stvarni društveni život počinje stagnirati. Nažalost, dijete moje, gube se stvarne životne vrijednosti. Vaša naivnost će vas koštati slobode, pa čak slobode i kontrole nad samim sobom.

Pognuo sam glavu, našao sam se prozvanim u cijeloj ovoj priči. Dio sam ovoga kolektiva. Osjećam stid i priznajem tešku naivnost pod kojom sam pokleknuo. Nastavljam s još jednim pitanjem.

- Na koji način, Oče, kako tako lako padamo pod utjecajem onih koji su iznad nas?

Otac odgovori:

- Pogrešno razmišljaš, sine. Dok ste god stanovnici vaše stvarnosti, svi ste vi jednaki. Tu ne postoji nikakva hijerarhija. Nijedan čovjek nije iznad vas, a ni ispod vas. Pitaš me na koji način padate pod utjecaj. Odgovor je vrlo jednostavan. Ljudsku rasu karakterizira lakovjernost. Prihvaćate i uvažavate ono što vam se plasira u vidu informacija, a s druge strane laž, koja se ponavlja u više navrata i

na više načina, postane istina. Odabrana društva, elite, kako ih vi često nazivate, vlasnici su svih najvećih svjetskih korporacija i institucija, kao i medijskih kuća. Informacije dobivate putem medija, a vi vjerujete svemu onome što je napisano i rečeno. Osim što ste izmanipulirani, postali ste i pokus, koji se legalno nad vama vrši. Svakodnevno vas truju i potiču da činite grijeh, uz objašnjenja da trebate više psovati, agresivno postupati, ispražnjavati bijes kroz takve ili slične metode. To je ujedno ključ za liječenje vašeg psihičkog stanja i izbacivanja viška negativne energije. Poznato, zar ne?

Otac potom dodirnu moj dlan i nastavi:

- Dao sam vam ruke da radite, stvarate, budete korisni sebi, svojim najbližima i društvu. Nažalost, sve više postajete višak u novom sustavu. Dolaze vremena kada ćete cijeli svoj ovozemaljski život biti prisiljeni samo na obrazovanje i rad, sve dok vaše tijelo ne završi dva metra pod zemljom. I to, ako budete imali sreće i raznih okolnosti za ostvarenje životnog plana. Pretpostavljam da se sada pitaš, što jedan mali čovjek u tome svemu može učiniti?.

Nasmijem se i odgovorim:

- Da, Oče, već sam navikao da čitaš moje misli, a da ja ne progovaram.

Otac se također blago nasmija, pa nastavi odlučnom retorikom:

- Trebate se uklopiti. To je još jedna od kvaliteta koju posjedujete, samo trebate pronaći način. Jedan je da naučite prihvaćati svoju stvarnost, a za to je potrebno dobro upregnuti svoje intelektualne sposobnosti. Danas je lako biti obrazovan, ali puno je teže biti naučen. Dobar odgoj i obrazovanje olakšavaju boravak u vašem novom svijetu. Spoznajte što je vaša stvarnost, prepoznajte

promjene nametnute vašoj rasi, stopite se s njima, a da pri tome ne zaboravite na moral i dobrotu vašega duha koji će vas kasnije odvesti do moga praga. Sine dragi, želim zaključiti misao. Bez obzira na utjecaj agresivnih vanjskih čimbenika, ali i jednostavnih i učinkovitih metoda manipulacije, modernog robovanja i ovisnosti o višim tijelima, ostajte svoji i pri svome. Čujte moju riječ i ne dopustite zlu da vas zavede. Znam da vam to nije tako jednostavno, ali naučite čitati, slušati i gledati kroz svoje srce, jer svaki njegov otkucaj čujem i kroz njega vam šaljem svoje znakove kao smjernice, da ne zalutate u sivilu zla.

Nakon kraćeg razmišljanja samom sebi kažem: „Da, to su te smjernice, one svakodnevno dopiru do mene.“ Ako nešto želimo čuti, trebamo naučiti slušati. One uplovljavaju u našu luku razuma na razne načine. Samo se trebamo pravilno služiti Očevim darovima, kroz naša osjetila koja nam je usadio.

*"Ograničen um naša je stvarnost, dok vjera u istinu
otključava sva vrata, koja vode ka spoznaji."*

Nesvakidašnja putovanja

Putovanja, otkrivanje i upoznavanje novih svjetova, drugačijih načina života i razmišljanja, nešto je posebno što me oduvijek privlačilo. Putujući mnogo i upoznavajući druge i drugačije kulture, spoznao sam da smo različitih mentaliteta, ali suma sumarum, svi smo mi na kraju isti i imamo slične ciljeve. Svi moramo udisati zrak bez kojega ne možemo, poiti se tekućinom i konzumirati hranu, razmnožavati se da bismo opstali kao rasa koja je, kako Otac tvrdi, za Njega jedinstvena. Primijetim kako mnogi doista udišu kisik punim plućima, a moja malenkost se hermetički zatvorila u svoju ljusku, dišući vakuum, prilagodivši se istom.

Sretan sam, uživam u društvu svoga Oca, što više vremena prolazi, sve sam nekako bliži Njemu. Spoznao sam tko je On, naučio da Ga se ne trebam bojati ako svoju dušu obojim bojama plemenitosti i morala. U biti, zašto bismo se uopće bojali ljubavi, a On je ljubav, ona istinska i stvarna. U kući je bilo tako mirno. Plamen na svijećama gorio je uspravno bez imalo treperenja. Jedino što je treperilo i plesalo u nekom zaigranom ritmu, bila je vatra u ognjištu koja se nalazila ispred nas. I dalje smo sjedili na malim drvenim stolicama nasuprot ognjišta. Otac me pogledao blago svojim toplim očima punim ljubavi. Već sam se navikao na Njegov blagi osmijeh. Obrati mi se tihim melodičnim tonom:

- Sine, hajde nahrani vatru s nekoliko bilja i spremi se.

Poslušam Ga, uzmem tri bilje i položim ih u ognjište. Bio sam malo iznenađen što mi je rekao da se spremim. Pitam se je li naš sastanak završio ili je ipak nešto drugo smislio. Odgovor ću dobiti samo ako Ga upitam, te progovorim:

Bog i ja: 1 na 1

- Oče, kamo ćemo, kako ću se spremići?

Otac se nasmija i reče:

- Psihički se pripremi da otkloniš strah od iznenađenja i novih spoznaja, sjeti se s kim si i opustit ćeš se.

Pruži svoju ruku prema meni i nastavi:

- Uhvati me za dlan, zatvori oči i ništa se ne boj.

Poslušam Oca i učinim što mi je rekao. Oči su mi i dalje bile zatvorene. Svojom rukom čvrsto držim Očevu ruku. Primijetim da je iščeznulo pucketanje vatre kao i miris drva. Više ne čujem ni oluju koja je satima bjesnila napolju. Osjetim neku neprirodnu tišinu, koju u blagim navratima razbija duboki bas, koji tjera strah u kosti. Kao da je neka sila ispred mene. Otac progovori:

- Sine, otvori svoje oči i nemoj se prepasti, ja sam s tobom.

Nekako sam znao da je ovo najveće iznenađenje koje mi je priredio. Otvorim oči i imam što vidjeti. Ispred nas se nalazila divna plava ljepotica, naša planeta Zemlja. Bio sam u nekom pozitivnom šoku. Suza mi je krenula iz oka, Otac mi je priredio putovanje koje sam oduvijek želio. Držeći me i dalje za ruku, uz osmijeh, Otac reče:

- Kako divan prizor zar ne? Sine moj, odgovori mi na pitanje, što ti sada vidiš ispred sebe?

Blago šokiran prizorom i atmosferom, vidno iznenađen i ushićen odgovorim:

- Dom, Oče, vidim naš dom.

Otac nastavi:

- Da dijete moje, istinit odgovor u samo jednoj riječi. To je vaš prelijepi dom koji neprekidno promatram i čudim se vašim suludim odlukama. Pogledaj samo kako je lijep i prostran. Pitam se, kamo vam se žuri, kamo ćete, zašto ga želite napustiti i

uništavati? Ima dovoljno prostora da se vaša rasa širi, da se rađaju novi životi i iskorištavaju resursi koje vam ova plava lopta sama pruža. Svjesno ga uništavate, a s druge strane trošite ogromne količine materijalnih sredstava i vremena tražeći neki drugi dom da biste se nekada u budućnosti naselili na neko drugo mjesto koje nije ni približno lijepo i zahvalno kao vaš planet, vaš dom. To dragocjeno vrijeme i sredstva koristite za ulaganje u svoj rodni dom, da biste ga učinili boljim mjestom za život. Silna materijalna sredstva, koja također ulažete za pronalazak obične bakterije na nekoj drugoj planeti, iskoristite za prehranu čovjeka koji žudi za komadićem kruha. Što ćete dobiti ako nađete tu bakteriju a pri tome utrošite tolike novce koji mogu prehraniti cijelu jednu državu? Dobit ćete samo jednu novu informaciju koja vam ne predstavlja ništa, dok će s druge strane ljudi i dalje nastaviti umirati od gladi i bolesti. Ljuti me vaša logika, sine moj. Niste ni svjesni koliko ste izgubljeni u pustinjskoj utrci bez smjernica.

Otac potom usmjeri pogled prema zvijezdama koje su kristalno jasno sijale. Ipak smo u svemiru, izvan atmosfere našega doma, sve je puno jasnije i čišće. U međuvremenu, pade mi na pamet, nema zraka u svemiru, kako je moguće udisati vakuum? Ali dobro, Otac je sa mnom i s Njim ništa nije nemoguće. Više sam se i naviknuo na to. I ja sam usmjerio pogled prema zvijezdama, divio se viđenome, a Otac dalje nastavi:

- Sine, jesi li ikada dublje istraživao i razmišljao, koliko su dvije znanosti, kao što su astrofizika i kemija, usko vezane za cikluse zbivanja u ovoj dimenziji?

Odgovorim Mu:

- Volim znanost, ali nisam siguran na što ciljaš s tim Oče.

Otac reče:

- Sve se pomjera, svugdje se događa neka vrsta rotacije oko svoga centra. Evo, vaš dom se okreće oko svoje osi, mjesec se okreće oko vaše planete, planeta se okreće oko sunca, sunce oko središta vaše galaksije i tako u nedogled. Sve se to događa u relativno savršenom vremenskom ciklusu. Evo, reći ću ti jedan jednostavan primjer. Uz pomoć znanosti spoznali ste nešto minijaturno što ste nazvali atomom. On se sastoji od jezgre koju čine protoni i neutroni, te elektroni koji se vrte oko jezgre atoma u također relativno savršenom vremenskom ciklusu. Orbite i orbitale, isti proces, zar ne? Skupina atoma čini tvar, a tvar je dio materije vaše stvarnosti. Što ti želim reći, sine, za vaš pojam najsitniji, te najkrupniji elementi, ponašaju se isto. Cijela vaša dimenzija se neprekidno rotira, vrti oko neke stvarne ili zamišljene točke. Cijeli vaš univerzum je živi organizam. Što prije spoznate složenost, kada je transformirate u logiku, prije ćete spoznati mene kao istinu.

Pogledam u Oca, kao da se njegov lik stopio s cijelim univerzumom. Zaista divan prizor, tek sam sada svjestan koliko smo mi maleni, a On silan i velik.

Već sam spomenuo nemirni zvuk dubokih tonova koji naša planeta emitira. Otac mi kažiprstom pokaza mjesto na našoj planeti, gdje se nalazio veliki vrtlog bijelih nijansi, silu koja svira te strašne tonove i reče:

- Majka Zemlja trpi vašu nemilost. Koliko god vi bili nemilosrdni prema njoj, ona vraća istom nemilošću. Ona ne prašta kao što vam ja praštam, osvetoljubiva je i što je više uništavali, postajat će sve agresivnija prema vama. Ono što vidiš ispred nas zove se uragan.

Njegova razorna moć jednaka je snazi nuklearne bombe. Svojom nepažnjom i nepromišljenošću izazivate zlu kob. Niste ni svjesni snage prirode koja se može probuditi u svakom trenutku.

Promatrajući taj razorni prirodni fenomen, odvažim se:

- Svjestan sam naše nemilosti, zanima me jesmo li mi krivi za pojavu globalnog zatopljenja naše planete?

Otac odgovori:

- Djelomično jeste, ali ne u potpunosti. Svojim nemarom ubrzavate proces zagrijavanja planete. Proces zagrijavanja traje već dugi niz godina, bez vašega utjecaja. Na vašoj dragocijenoj kugli, milijunima godina se izmjenjuju ciklusi hlađenja i zagrijavanja, te raznih klimatskih promjena. Kao što rekoh, trenutno traje proces zagrijavanja i to ne možete zaustaviti, ali se možete prilagoditi da biste živjeli u skladu s prirodom. Sada ću ti navesti jedan primjer. Promisli, sine, što je uzrokovalo izumiranje dinosaura, najvećih gmazova koji su kročili vašim tlom?

Odgovorim:

- Po mojim saznanjima naš planet je u to doba pogodio veliki komet, koji je svojom snagom i silinom udara uzrokovao potpuni kaos, promijenio globalnu klimu kojoj se ti gmazovi nisu mogli prilagoditi, pa su potom izumrli.

Otac nastavi:

- I tu si u pravu, sine, ali opet djelomično. Ti veliki gmazovi izumrli su zbog promjena klimatskih ciklusa koje sam ti već spomenuo. Komet koji je pogodio vaš dom samo je zadao posljednji udarac. Svojom veličinom i masom, gmazovi su bili glomazni, a pitaš li se zašto su druge vrste biljnog i životinjskog svijeta preživjele taj proces? Često se vraćam na misao da je prilagodljivost jedna od

glavnih karakteristika za preživljavanje, kako svake jedinke, tako i cijele vaše vrste.

Otac mi opet pruži dlan i reče:

- Daj mi ruku, sine, idemo malo dolje.

Poslušam Oca i čvrsto stisnem Njegov dlan. Lijepo mi je ovdje, ali će me možda odvesti na neko još ljepše mjesto. U treptaju oka, stigli smo na to, ne tako lijepo mjesto, ni blizu onome gdje smo maločas bili. Otac se nasmija, ispusti moj dlan i reče:

- Još ljepši prizor, zar ne?

Obojica se glasno nasmijamo, a ja odgovorih:

- Oče, imaš zanimljiv smisao za humor.

Oko nas zarasla drača, sve puno zelenila. Iza gustih krošnji naziru se zgrade koje mi odnekud bijahu poznate. Čuje se ptičji pjev, a ispred nas prođe nekoliko pasa lualica. Nakon što smo se malo nasmijali, Otac nastavi:

- Dijete, prepoznaješ li ovo mjesto?

Sjetio sam se odakle mi je poznato ovo mjesto, samo mi nije jasno zašto smo baš ovdje, na mjestu koje svaki razuman čovjek izbjegava i gdje je zabranjen ulaz bez zakonskog dopuštenja. Odgovorim:

- Znam, Oče, prepoznajem ove objekte sa slika koje sam listao, filmova koje sam gledao i video igricama kojima sam gubio vrijeme u ranoj mladosti. Černobil, Oče, zar ne?

Otac nastavi:

- Da, Černobil. Simbol vašega nemara. Gradite nuklearne elektrane po čitavom svijetu, a svjesni ste posljedica koje vas čekaju zbog nepažnje. Gradite termoelektrane, također svjesni koliko zagađujete zrak koji udišete, ličeći plavetnilo neba tamnim nijansama. Gradite hidroelektrane, svjesni da po tome mijenjate

klimu na lokalnoj razini. Gradite sve te silne objekte koje proizvode električnu energiju, zagađujući okoliš i mijenjajući ekosustav. Zašto sebi ne postavite druge ciljeve? Zašto sam vam dao vjetar, sunce i ostale izvore energije? Energija se ne može potrošiti ni stvoriti, već samo promijeniti svoj oblik. Vjeruj mi, sine moj, ima je dovoljno za sve vas, ali dobro, nisam te zbog toga ovdje doveo.

Otac usmjeri pogled prema zaraslom šiblju, pored kojega prodoše zalutali psi, te nastavi:

- Kemijske elemente niste izmislili, nego otkrili i još uvijek otkrivате. Na ovom području dogodila se katastrofa koja je uzrokovala gubitke mnogih života, te bolesti od čijih je posljedica umrlo još više. Otkrili ste radioaktivne elemente koje ste uspjeli istražiti, te kasnije primijeniti, nekada u dobre, a većinom u loše svrhe. Svjesni ste da je radijacija opasna po ljudski život, općenito za okoliš. Sve je to istina, sine moj, ali sada malo pogledaj oko sebe i razmisli.

Otac me malo prepustio samom sebi, da se duboko zamislim. Ponovno je Njegove oči prožela ona poznata tuga koju sam osjetio kada smo bili u Njegovoj kući. Otac reče:

- Ne postoji otrov koji je ravan otrovnom čovjeku. Da ste ostali na ovom mjestu, ova trava, stabla, drača, životinjski svijet, ništa od toga ne bi raslo u ovolikoj količini. Želim ti reći, sine moj, odlaskom ljudske ruke, vegetacija, flora i fauna na ovom kontaminiranom području, procvjetala je unatoč zagađenosti zraka i tla. Jedina prijetnja okolišu, prirodi, vegetaciji i općenito životu na vašem planetu, upravo je čovjek.

Otac ispruži ruku i reče:

- Dođi sine, idemo na još jedno mjesto.

Poslušam Ga. Nakon što sam stisnuo Njegovu ruku, nađosmo se u skučenom ovalnom prostoru. Ispred nas se dizala velika raketa, usmjerena prema nebu. Otac progovori:

- Evo, jedan od vaših proizvoda koji ste smislili za masovno uništenje. Uništenje koga i čega? Uništenje čovjeka. Ispred nas se nalazi termonuklearna bomba iznimno razorne moći. Spremna je poslušati svoje zapovjednike koji se godinama mijenjaju, a cilj ostaje isti. Hladni rat, sine moj, još nije završio. Svjetske sile konstantno pokazuju mišiće jedni drugima, a bildaju ih ovim utegom koji se nalazi nasuprot nas. Sine, odgovori mi na jedno pitanje, misliš li da je ovo najjače oružje koje je čovjek izmislio?

Spremno odgovorim:

- Da, Oče, čitao sam mnogo o razornoj moći ove nemani, mislim da ne postoji ništa snažnije.

Otac nastavi:

- Daj mi ruku, sine, idemo na još jedno mjesto.

Isti postupak kao i prije, samo ovaj put našli smo se u jednoj tamnoj prostoriji. U središtu ove tamne sobe nalazio se stol, dvije stolice, neki stari luster iznad stola, koji je osvjetljavao samo taj dio prostorije i na stolu smotak nekog papira. Otac me povede i posjede na stolicu, te i On sjede nasuprot mene. Zagonetno me posmatrajući, nasloni ruke na stol, nasmiješi se i reče:

- Hajde, dijete moje, ovaj smotak sa stola prihvati u svoje ruke i reci mi što trenutno držiš u njima.

Uzmem u ruke taj smotak papira i primijetim da su to neke stare novine. Malo sam zbunjen zbog jednostavnosti pitanja koje mi je Otac postavio, nasmijem se i progovorim:

Bog i ja: 1 na 1

- Novine, Oče, obične novine.

Otac usmjeri kažiprst prema istima, te reče:

- U rukama trenutno držiš najsnažnije oružje koje ste ikada proizveli, ono se zove propaganda.

Otac, onako kratko i jasno izusti i zaključi misao na tako jednostavan način. Razumjeli smo se, obrazloženje mi nije potrebno, a On je toga bio svjestan. Ispruži ruku preko stola i nastavi kroz osmijeh:

- Razoružaj se, ostavi novine na stol i pruži mi ruku. Idemo na još jedno mjesto.

Ovaj put, konačno ugledah sunce koje mazi moje lice. Našli smo se na velikoj i predivnoj livadi, okruženoj visokim stablima punih plodova. Livada je bila bogata raznovrsnim cvijećem i sve je tako lijepo mirisalo, čista čarolija. U zraku se osjetila neka harmonija i mir. Upitam Oca:

- Gdje smo sada, je li ovo raj, Oče?

Otac se toplo nasmija i odgovori:

- Niste ni svjesni koliko je vaš dom lijep, dok ne počnete disati punim plućima. Sine moj, ovo je jedno mjesto na vašem planetu koje je netaknuto ljudskom rukom. Pogledaj samo kako je sve skladno i lijepo, osjeti čistinu zraka koji liječi tvoje stanice tijela. Sine, mogao si primjetiti da često čovjeka spominjem u negativnoj konotaciji. Ma niste vi toliko ni loši, samo ste zavedeni i često nemoćni pred jačim silama. Pogledaj ispred sebe i osjeti sklad. Ako istinski to želite, mogli biste se stopiti s okolišem i živjeti u skladu s prirodom.

U trenutku Njegovog obraćanja, pčela Mu sleti na dlan. On je dodirnu prstom, podiže dlan i ona odleti svojim putom. Otac nastavi:

- Pčele. Ta divna i vrijedna bića, tako sićušna i krhka. Njih mi dobro čuvajte, sine, one su moj kist kojim je nacrtan vaš ekosustav. Bez

njih je vaš boravak, skoro nemoguć na vašoj planeti. Stvorene su da budu vaše sluge koje ne trebate plaćati, niti ih hraniti.

Otac mi gestikulacijom pokaza da sjednem na travu. Sjednem. On učini isto, te nastavi:

- Ovdje sam te, sine, doveo da se malo odmoriš od silnih informacija, posebno od našega putovanja. Možda ti se malo zavrtjelo u glavi od naših brzih skokova iz prostora u prostor?

Nasmija se otac, a ja se našalih kroz dozu namještene ozbiljnosti:

- Ma ne, Oče, ovo je divno. Bio sam na mjestima gdje do sada moja noga nikada nije kročila. Ali kad si već tu, mogli bismo malo svratiti do Jupitera, baš me zanima kako taj div izgleda iz bliza.

Otac podiže obrvu, znajući da se šalim i upita:

- Želiš li zaista to?

Nastavim:

- S obzirom da me dobro poznaješ, svjestan si i moga smisla za humor. Nema potrebe, Oče, baš uživam u ovoj prirodi, kao i u dobrom društvu.

Otac me pogladi po glavi uz blagi osmijeh. Toliko smo se zbližili, a ja se toliko opustio. Postao je moj najbolji prijatelj, izvor dobrote i neiscrpane pozitivne energije. Nemam više stida, a ni straha. U potpunosti se promijenio moj način razmišljanja i životnih stavova. Otac nastavi naš dijalog:

- Sine, spomenuo si Jupiter. Jesi li znao da je on vaš istinski zaštitnik?

Iznenadim se pitanjem, te postavim protupitanje:

- Na što misliš, Oče?

Otac odgovori:

- Jupiter je ogroman planet. Zbog svoje mase je iznimno snažan. Njegova gravitacijska sila je toliko moćna, da svako nebesko tijelo koje želi proći neposrednom blizinom, bude usisano u sam planet. Vraćam se na univerzum kao organizam, te konstantnu rotaciju koja se u njemu odvija. Mnogobrojne asteroide koji se također okreću oko sunca, Jupiter je skrenuo s putanje ili pozvao k sebi. A nerijetko, njihova krajnja odredišta bila je vaša planeta. Želim ti reći, sine, svako tijelo u materiji ima svoj razlog postojanja, zašto stoji upravo na tom mjestu u određenom razdoblju.

Bijaše mi zanimljiva informacija, nisam to znao, kao ni mnogo toga što sam naučio od Oca. Kockice se raspoređuju u zamišljenom prostoru moga uma, slažući ih jednu po jednu, sve je lakše razumjeti. Ali svjestan sam da postoji neograničen broj informacija, da ne mogu sve znati, niti mogu sve upamtiti. Da, to je samo jedno od slabih točki naše ograničenosti, mada je ona nekada iznimno poželjna.

Sjedili smo na ovoj čarobnoj livadi, ptičji pjev me podsjećao na najljepše Mozartove melodije. Ovo mjesto je dokaz da je sklad mnogo snažniji od nesklada, mir od nemira, ljubav od mržnje, istina od laži. Otac me prepustio samom sebi i nekako sam uz ovaj nestvarni mir rezimirao sve što je rečeno. Lekcije koje učimo, najlakše se ponavljaju kada smo u miru sami sa sobom. Meni je ovo potrebno, ali Ocu ne, On nikada ne odmara i uvijek je u blizini. Nakon što sam u potpunosti odmorio tijelo i um, Otac mi reče:

- Sine moj, vječna vatra u mom domu gladna je, zove da je nahranim. Ispruži mi ruku, vrijeme je da krenemo.

Poslušam Oca, znajući da će avantura nesvakidašnjih putovanja završiti. Bio sam svjestan i toga da se moram vratiti u stvarnost, daleko od ove livade mira, harmonije i blagostanja. Povratak u svakodnevicu

nimalo mi ne nedostaje, ali tješi me spoznaja prave istine, spoznaja nekih novih vjetrova koja pušu u moja leđa, tjerajući me naprijed u nekom svom stabilnom ritmu. Nađosmo se ponovno u Očevoj staroj kući, samo ovaj put atmosfera je bila mnogo drugačija. Sunčeve zrake probijale su se kroz prozor i u potpunosti osvjetljavale prostoriju. Snježna oluja u potpunosti je stala. Svijeće više ne gore, njihov plamen se do kraja nahranio svojim voskom. Samo je jedan prizor ostao isti. Ognjište, vatra koja i dalje gori istim intenzitetom. Otac ubaci nekoliko drvenih bilja u istu, a na hrpi ostade samo par komada. Otac se okrenu prema meni s nekim zagonetnim izrazom na licu. Ja se nasmijem i prozborim:

- Znam, Oče, treba donijeti drva za ogrijev, eto me odmah.

Otac reče:

- Drago mi je, dijete moje što djeluješ po osjećaju i što si razumio moje neverbalno obraćanje.

Nakon što sam otvorio vanjska vrata, imao sam što vidjeti. Sunčeva svjetlost je bila tako snažna da je u potpunosti istopila snijeg koji je cijelu noć nosila snažna oluja. Nema niti jednoga oblačka. Pogledam put kojim sam prošao i svladao najteže životne uspone. Nije bilo više ni provalije, niti onih oštih i prkosnih stijena. Ispred mene se nalazio masiv planina bogat mirisnom borovinom. Snijega je bilo samo u smetovima koji su se nalazili u hladu, sklonjeni od sunca. Livade i doline nasuprot moga skeptičnog lika, sjekla je velika rijeka, koja je svom silom izlazila iz srca tih visokih planina koje ponosno stoje iznad zelenih proplanaka. Slažući drvne bilje na svoja leđa, prolazi mi čudna misao i samom sebi postavljam pitanje: „Jesu li one oštre stijene uopće postojale i nalazimo li se sada na nekom drugom mjestu?“ Noseći teret na leđima, Otac pridrži ulazna vrata da lakše uđem u kuću. U Njegovim Očima vidio sam isti onaj sjaj koji sam vidio kada sam tek ovamo došao. Kao da svaki put istim

žarom gestikulira dobrodošlicu u svoj dom. Spustim i složim bilje pokraj ognjišta, a Otac reče:

- Pretpostavljam, dijete, da si osjetio neke promjene napolju, zar ne?

Odmah odgovorim:

- Da, Oče, jesmo li sada negdje drugdje, ili?

Otac se nasmija tako da Mu se osmijeh stopio s toplinom ovoga sunca koje napolju žari i odgovori:

- Ne, sine, na istom smo mjestu i zaista se ništa nije promijenilo.

Malo ostadoh zbunjen i postavih pitanje:

- Ali kako, Oče? Prošao sam teški uspon uz šiljaste stijene, svom snagom se jedva uspeo do tvoje kuće. Gdje je nestao taj neugledni krš i rub koji vodi u bezdan?

Otac odgovori:

- Ako je bio tako zahtjevan uspon, gdje su ti rane po tijelu?

I dalje je prisutan osmijeh na Njegovom licu, a meni ništa nije bilo jasno. Odgovorim Mu:

- Oče moj, Ti si mi ih iscijelio kada sam došao u Tvoj dom.

On nastavi:

- Morate li doživjeti bol, morate li krvariti, da biste osjetili moje milosrđe? Sjetite se nekada pokazati zahvalnost kada ste zdravi i puni životne energije. Tvoj put prema meni doista je bio bolan, ali samo u tvojoj svijesti.

Otac priđe, položi mi ruku preko leđa i izvede napolje. Kažiprstom pokaza prema livadi i nastavi:

- Evo, sine, ovuda si ti puzao. Ova trava, nježna i glatka kao kašmir, tebi je bila kao skupina teških i našiljenih stijena. Vidiš li ovaj maleni brijeg ispred sebe, visok je samo nekoliko metara. Tvojim

putem prema mome domu, on je bio visoka, neosvojiva i opasna planina. Da si na vrijeme ispunio svoju dušu i srce dobrotom i iskrenim pokajanjem, kapi znoja ne bi pustio niz lice.

Otac me potom zagrli preko ramena. Obojica smo svoj pogled usmjerili preko zelenih poljana na najbližu planinu, obasjanu suncem koje je topilo duboki i hladni snijeg. Bojim se priznati samom sebi, ali mislim da se naše druženje polako privodi svom kraju. Tužan sam, ali ujedno i sretan. Tužan jer se moram vratiti u našu stvarnost, ispunjenu bolom, patnjom i mržnjom, ali naučen da sve nedaće možemo svladati i pretvoriti u sreću, mir i ljubav. Sretan sam zbog spoznaje istine i zbog nade koju nam On istinski pruža. Sretan zbog Njegove ispružene ruke koja žudi za pomirenjem i savezom s nama grešnicima. Svjestan, također, da Otac mora održavati vatru, plamen naših života, koji se ne smije ugasiti. On je ljubav i istina, život i naša vječna vatra. Oči su mi se napunile suzama. Rastanke ne volim. Otac me pogleda s osmijehom na licu, te duboki i iznimno topli pogled usmjeri prema planini, kao da baš On topi taj snijeg i reče:

- Sine moj, planina plače zbog tereta koji nosi na sebi. Stvara ovu prekrasnu rijeku koja nosi vaš grijeh. Grijeh je bila pahuljica koju je toplina ljubavi istopila i pretvorila u kap oprosta. Zagledaj se u rijeku. Ona nosi te kapljice prema beskonačnom oceanu vječnoga života. Nada postoji, dok god uspjevate spajati razum i srce koje ispunjavate spoznajom, vjerom, ljubavlju i istinom. Naučite opraštati, naučite voljeti, a najviše što tražim od vas je da naučite biti dobri prema svojim najbližima, te napose prema samome sebi.

Otac se okrenu prema meni i obrisu suze s moga obraza. Zagrli me čvrsto objema rukama, poljubi u čelo, nasmija se i nastavi:

- Sine moj dragi, ne budi tužan. Ovo nije rastanak, nego tvoj novi početak. Uvijek ću biti prisutan u tvom životu, kao i u životu svakoga čovjeka koji me želi primiti u svoj dom. Naučio si slušati i komunicirati sa mnom. Spoznao da to uopće nije toliko teško kada do kraja otvorite svoje srce, te čvrsto i iskreno vjerujete. Čuj moju riječ, čitaj moje slovo i slušaj zvuk moga glasa nošen vjetrovima istine. Zaključaj stranice svoje prošlosti i počni pisati nove. Tinte i papira ti ne može nestati.

Otac potom uze moju ruku, pogleda me onim roditeljskim pogledom ispunjenim ljubavlju.

Trznem se i nađem u svome krevetu. Širom otvorim oči, pogledam kroz prozor stana. Sunčeve zrake su silno prodirale kroz poluotvorene rolete. Nikada se u životu nisam probudio ovako miran i staložen, ispunjen silnom ljubavlju. Osjećao sam se tako voljenim. Ne postoji riječ kojom to mogu opisati. Nisam siguran je li ovo bio samo jedan san, ali ako jeste, onda je krajnje najljepši koji sam ikada mogao usnuti. Opet sam osjetio onu pozitivnu jezu, ali ovaj put uz sav taj divni osjećaj, ostali su mi tragovi Njegovog poljupca i zagrljaja snažnih i sigurnih ruku. Pred naš rastanak, nisam mogao mnogo pričati. Otac je to tako htio, da bih se ja lakše vratio u svoju stvarnost i nastavio našu povezanost kroz svoje otvoreno srce jer su riječi katkada suviše. Puno je lakše komunicirati neverbalnim obraćanjem, spajanjem svoga duha s Njegovom istinom. Informacije teku brže od svjetlosti, nekom zamišljenom žicom, koja spaja malenog čovjeka s Njegovom veličinom. Od sada, potpuno mijenjam pogled na život. Svi mi duboko u sebi krijemo istinu, samo se ne usudimo kopati tako duboko. Svladava nas strah od osuda okrutne sredine, koja sustavno upija pojedinca u svoj izgubljeni kolektiv. Pitam se, čega se uopće bojimo? Da ne budemo prihvaćeni? Da nas zavežu za stup srama?

Bog i ja: 1 na 1

Spoznao sam istinu. Strah je riječ koju sam prekrižio i složio na čvrstu policu svoje arhive. Spoznao sam tko smo, gdje smo i na čemu smo. Shvatio sam da postoji bezbroj pitanja, ali isto tako i bezbroj odgovora. Više se ne bojim nikakvih osuda jer znam tko je glavni, ali i najpravedniji sudac.

Ograničen um naša je stvarnost, dok vjera u istinu otključava sva vrata, koja vode ka spoznaji.

Riječi recenzenata

Umijeće izbjegavanja nejasnih riječi: Mario Zovko, „Bog i ja: 1 na 1“ – proza kojoj su svjedoci anđeli

U svome uistinu nesvakidašnjem proznom djelu „Bog i ja: 1 na 1“, Mario Zovko će "nepripremljenog" čitatelja podsjetiti na „Malog princa“. Njegov je način pričanja uzbudljiv, ritam je simfoničan, što se od jednog glazbenika i može očekivati. Čitajući, pitaš se koje će slijedeće pitanje Mario Zovko postaviti i kakav će zamišljeni odgovor ponuditi. Njegova su pitanja, ali i odgovori, pitanja svih nas, a jedina je razlika u tome što ih je on ozbiljno postavio, dok bismo u svakodnevnome životu najčešće prešli preko njih, bilo da ih promatramo kao pitanja bez odgovora ili kao pitanja koja se plašimo postaviti.

Za razliku od spomenutog „Malog princa“, kao usporedne bajke za svaku dušu, kao odmorišta za sve alkemičare, svece i sanjare, u ovoj je knjizi autora neka vrst Maloga princa, dok je njegov sugovornik Veliki princ. Najveći i jedini.

Što biste Boga upitali? Ima li smisla razgovarati s Bogom prije negoli ga susretnemo? Pitanje vrijedi samo uvjetno, jer – zar Boga ne susrećemo svakodnevno, sugerira nam ova knjiga. Zar nam već po rođenju nije kazao „*Sine čekao sam te. Dobro mi došao. Presvuci se u ovu suhu odjeću i ogrni dekom da se zgriješ*“, kao što piše autor ove knjige u prvome poglavlju knjige „Oči u oči“.

U svome razgovoru s Bogom, Mario Zovko se u svakoj rečenici čudi kako ne vidimo koliko je veliko i savršeno Njegovo

djelo, kako olako odbacujemo taj raj na koji smo upućeni i čije je život koji sada živimo samo uvod, kušnja i privikavanje na Njegovu beskrajnu ljubav.

Neće vas Mario Zovko u ovome djelu voditi bajkovitim metaforama pisca romantika, neće doduše ni grubim riječima koje literatura zapravo jedva da želi, a počesto ih tamo nađemo; on će vam svoju misao kazati riječima kojim svakodnevno govorite, ali ako se ne potrudite može vam se dogoditi da ih ipak ne razumijete.

Postoji li beskraj i beskonačnost u smislu našeg poimanja dimenzija, postoji li vječnost, jesmo li sami u svemiru, jesmo li zaraženi nekim 'destruktivnim programskim virusom' koji nas vodi u uništenje, jesmo li sposobni raspoznati ljubav od sirove strasti, jesmo li sposobni raspoznati dobro od zla – samo su neka od pitanja na koja Mario Zovko traži odgovor od Boga i pokušava pogoditi koji bi to idealni odgovori bili.

Autora ove knjige zanima i svjetovno tumačenje vjere u Boga, začuđenost time što Boga svatko želi, uvjetno rečeno, samo za sebe. Samo je moja vjera i samo je moja ljubav prema Bogu čista i ispravna, kazat će grješnici koji su u ime Boga ponizili bližnjega svoga. A vjera u Boga bi zapravo čovjeka trebala činiti plemenitim, nipošto zlim, a iznad svega ne bićem kojemu smeta što netko drugi na drugačiji način štuje Boga.

Utjeha koju nudi sebi i svome čitatelju, kod Marija Zovke, kao autora ove knjige, jednostavna je, jedinstvena i superiorna – možemo mi misliti da smo važni i bolji od drugih koliko god hoćemo, ali pred Njim svi smo ništavni ako ne prihvaćamo njegovu ljubav i mudrost življenja.

Kao što se Mali princ vratio na svoj planet, tako se i Mario Zovko na kraju ove knjige "vraća" sa svoga hodočašća Bogu, smiren i blažen, ispunjen i spreman darivati. A darivati jednu knjigu intime, velika je sreća i ne usuđuje se baš svatko.

Miljenko Buhač, književnik

U Mostaru, 22. svibnja 2017.

Nisam sklon stavu kako je vjera gotova i već odavno ukoričena stvar i kako promišljanje i propitkivanje nije za vjernika. Vjernikovo je, reći će neki, da vjeruje, a ima tko u hijerarhiji promišljati za njega i prenijeti mu Istinu.

Zato se svaki put glasno obradujem kada naiđem na nekoga tko se uhvati u koštac sa svim velikim ljudskim pitanjima, uključujući i ono najveće, ne nužno da bi dobio odgovore, jer odgovori su već prihvaćeni, nego da bi obogatio put do njih.

Još više se obradujem kada to ne radi netko tko je hijerarhijski i školom predodređen da u miru promišlja o najdubljem odnosu čovjeka i onoga što svi na perfektно jednostavan način zovemo Bogom, nego, baš naprotiv, kada to učini netko tko je, tek naizgled, jedan od mase nas običnih.

I kada baš takav jedan, u nemiru i buci svakodnevice, pokušava dohvatiti svojim vlastitim promišljanjem ono što je vječiti misterij našeg postojanja i što kada se dotakne, makar i na čas, rezultira savršenim mirom, koji odmah poželimo proširiti na sve ljude i čitav svijet oko nas.

Mario Zovko se odlučio odlijepiti od uobičajenog prihvaćanja i gotovo mehaničkog vjerovanja, odlučio je krenuti svojim putem, ali koristeći mapu puta koju nosi od malena, ne da bi se putem izgubio, nego da bi nam, uz mnoštvo krasnih pripovijesti, naš vlastiti put učinio jednako zanimljivim kakav je upravo taj njegov.

Na nama je, dakako da ga slijedimo. Ne njegovim putem, nego nakon čitanje njegove knjige bit će vam posve jasno, svojim vlastitim.

Bog i ja: 1 na 1

A, kao što znamo, svi putevi na kraju vode do vrhunske spoznaje. Ali da bi bili istinski, jednostavno moraju u jednom trenutku, postati 1 na 1 s Bogom.

Boris Čerkuč

U Mostaru, 19. svibnja 2017.

O autoru:

Mario Zovko, rođen 24.03.1983. u Mostaru, Bosna i Hercegovina. Diplomirao je Informatiku i poslovnu organizaciju, po struci inženjer procesnih sustava. Svestrani je glazbenik čiji su prvi glazbeni koraci počeli već sa sedam godina kada je ostvario svoj prvi solistički nastup kao član školskog zbora. Cijeli svoj dosadašnji život proveo je u rodnom gradu kojega nije napuštao ni za vrijeme domovinskog rata. U to vrijeme je učio svirati nekoliko glazbenih instrumenata počevši od više vrsta tamburica, mandoline pa kasnije i gitare. Glasovir je naučio svirati tijekom srednje škole, pa kasnije usavršavao tehniku spomenutog instrumenta na Muzičkoj akademiji u Sarajevu. Karakterizira ga samoukost u umjetnosti, prvenstveno u glazbi. U ranijoj mladosti bavio se slikanjem gdje je osvajao brojne nagrade i priznanja, a danas se iz hobija bavi i fotografijom. Umije svirati preko deset različitih glazbenih instrumenata. Od navedenih instrumenata, najviše je njegovao upravo svoj glas. Prilikom studiranja solo pjevanja na spomenutoj akademiji otkriven mu rijedak urođeni talenat, a to je apsolutni sluh. Godinama je sticao razna iskustva kroz brojne solističke nastupe u svojoj državi kao i mnogim Europskim zemljama.

Bavi se također i skladateljstvom, glazbenom produkcijom, pisanjem pjesama i književnošću. Tako da nerijetko objavljuje pjesme na kojima se potpisuje kao kompletan autor uključujući tekst, glazbu, aranžman, produkciju i vokal. Najveći uspjeh u bogatoj karijeri jeste što je napisao himnu za Manchester United koju je klub predstavio kao himnu večeri u nogometnoj Ligi prvaka na svom stadionu Old Trafford. Njegovi autorski tekstovi objavljujani su u najvećim Europskim medijskim kućama. Osim pojedinačnih pjesama koje je skladao i objavio te sa istima oduševio javnost prvenstveno u inozemstvu. Autor je glazbenog albuma „Sacred arias“. Javnost je prepoznala kulturni doprinos svome gradu Mostaru i državi Bosni i Hercegovini, te je bio nominiran za Osobu godine u kategoriji „uspjeh godine“, a dva puta u državi bio proglašavan Osobom dana.